Politica de salvgardare 2026

Congregatio

Cuprins

Declarație de misiune 5
Introducere 5
Angajamentul față de salvgardare 5
Abordarea protecției împotriva abuzurilor pe baza standardelor 5
Standardele Politicii de Salvgardare 5
Standardul 1 – Ce este salvgardarea? 6
Cine are nevoie de salvgardare? 6
Angajamentul față de salvgardare 7
Protecție 7
Împuternicire 8
Prevenire 8
Proporționalitate 8
Structuri și roluri în domeniul salvgardării 8
Superioara Generală 8
Superioara Generală trebuie informată: 8
Superioara Provincială/Regională 8
Responsabila pentru salvgardare la nivelul Congregației 9
Delegata pentru salvgardare la nivelul Provinciei/Regiunii 10
Responsabilități principale și atribuții specifice 10
Raportare 10
Formare 11
Echipa de salvgardare la nivelul Provinciei/Regiunii 11
Componența Echipei de salvgardare 11
Echipa de evaluare și gestionare a riscurilor la nivelul Provinciei/Regiunii 11
Componență 11
Scop și responsabilități 12
Standardul 2 – Crearea unei culturi a siguranței, protecției și prevenirii 12
Standardul 3: Răspunsul la îngrijorări, sesizări și acuzații de abuz 15
Definiția îngrijorărilor privind salvgardarea 15
Definiția acuzațiilor de abuz 16
Definiția raportării obligatorii 16
Răspunsul față de orice persoană care dezvăluie situații de presupus abuz 18
Principii generale în cazul în care este semnalată o situație de abuz 18

Ascultă: 18
Răspunde: 18
Consemnează: 19
Sesizează: 19
Proceduri pentru investigarea unei sesizări privind un presupus abuz 19
În situația în care persoana acuzată este o membră CJ 20
Standardul 4: Răspunsul și îngrijirea acordată victimelor și supraviețuitorilor abuzului 20
Cum oferim îngrijire și sprijin? 21
animent of Victim Survivors 22
Raportarea sesizărilor 23
Procedura de urmat după primirea unei sesizări privind un presupus abuz 24
Standardul 7: Glosar și Formulare model 28
Tipuri of abuz 28
Tipuri de abuz și exploatare 28
Forme de abuz 28
Forme de exploatare 30
Practici tradiționale dăunătoare 31
Alte forme de abuz și situații de vulnerabilitate 31
Coduri de conduită 32
Exemplu de Cod de conduită al Congregației 32
Exemplu de evaluare a riscurilor 33
Etapele evaluării riscurilor și ale asigurării salvgardării în cadrul unei activități sau deplasări 34
Listă de verificare pentru evaluarea riscurilor de salvgardare 34
Plan de siguranță 38
Rolul persoanei de sprijin 41
Rolul persoanei de sprijin pentru o persoană consacrată acuzată 41
Persoana de sprijin 41
Calitățile persoanei de sprijin 42
Responsabilitățile persoanei de sprijin 42
Responsabilități care nu intră în atribuțiile persoanei de sprijin 43
Responsabilități care nu intră în atribuțiile persoanei de sprijin (continuare) 43
Încetarea responsabilității persoanei de sprijin 44
Aspecte de luat în considerare în cazul surorilor, novicelor și persoanelor aflate în formare care provin din alte Congregații 44
Formular de consimțământ pentru fotografiere și filmare 45

Consimțământ privind utilizarea fotografiilor și înregistrărilor video 45
Declarație de angajament privind respectarea politicii de salvgardare 45
Glosar 46
Model de pliant informativ pentru victimele și supraviețuitorii abuzului 57
1. Recunoștință 57
2. Pașii următori 58
3. Persoana de contact 58
4. Formele de sprijin pe care le putem oferi 58
5. Alte resurse externe de sprijin 58
Date de contact ale Delegatei pentru salvgardare 58
Listă de verificare pentru gestionarea cazului persoanei acuzate 59
Listă de verificare pentru gestionarea cazului persoanei acuzate 59
1. Îngrijirea și sprijinirea persoanei acuzate 59
2. Raportarea obligatorie 60
3. Comunicarea 60
4. Planificarea următoarelor etape 61

Declarație de misiune

Fiecare persoană este creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și are o demnitate inerentă, egală și inviolabilă. Congregatio Jesu se angajează să protejeze și să promoveze această demnitate prin crearea și menținerea unui mediu sigur, respectuos, responsabil și atent la nevoile fiecărei persoane, la toate nivelurile vieții și misiunii Congregației și în toate relațiile pe care le dezvoltăm.

Introducere

Aceasta este Politica de protecție împotriva abuzurilor (Safeguarding Policy) a Congregației. Ea trebuie adaptată în toate Provinciile și Regiunile, în conformitate cu legislația civilă proprie, cu domeniile de apostolat și cu particularitățile culturale ale fiecăreia. Cu toate acestea, cele 7 standarde trebuie păstrate și aplicate în mod universal în viața și misiunea Congregației.

Angajamentul față de salvgardare

Scopul acestei politici este de a asigura un mediu caracterizat prin siguranță, protecție și prevenirea abuzurilor, atât în activitățile apostolice, cât și în viața comunitară a Congregatio Jesu. Declarăm categoric că orice formă de abuz, sexual, emoțional, spiritual sau orice altă formă de abuz de putere, asupra persoanelor vulnerabile, fie copii, fie adulți, este supusă unei politici de toleranță zero și trebuie abordată în conformitate cu standardele profesionale și cu prevederile dreptului civil și canonic stabilite în prezenta politică. Fiecare membră a Congregatio Jesu, la nivel mondial, precum și toate persoanele care colaborează cu noi, au obligația de a respecta această politică și de a-și cunoaște responsabilitățile în relațiile cu ceilalți, în special cu persoanele vulnerabile.

Abordarea protecției împotriva abuzurilor pe baza standardelor

Abordarea bazată pe standarde este recunoscută la nivel internațional în elaborarea politicilor de protecție împotriva abuzurilor (Safeguarding). Aceasta oferă un sistem clar de responsabilitate și asigură gestionarea profesionistă a situațiilor care implică protecția persoanelor, la toate nivelurile. De asemenea, această abordare permite realizarea unor audituri profesionale privind implementarea politicii de protecție împotriva abuzurilor.

Standardele Politicii de Salvgardare

Standardul 1: Înțelegerea salvgardării
Standardul 2: Crearea unei culturi a siguranței, protecției și prevenirii
Standardul 3: Răspunsul la îngrijorări și sesizări
Standardul 4: Răspunsul, grija și sprijinul acordate victimelor și supraviețuitorilor
Standardul 5: Gestionarea și sprijinirea persoanei acuzate

Standardul 6: Formarea, monitorizarea și auditul în domeniul salvgardării
Standardul 7: Glosar, instrumente și modele de documente

Standardul 1 – Ce este salvgardarea?

Salvgardarea reprezintă ansamblul măsurilor, responsabilităților și practicilor prin care sunt promovate siguranța, demnitatea, bunăstarea și protecția persoanelor și prin care sunt prevenite și gestionate riscurile de abuz, exploatare, neglijare sau vătămare. Conceptul de salvgardare extinde perspectiva tradițională centrată exclusiv pe „protecția copilului", recunoscând necesitatea protejării atât a copiilor, cât și a adulților vulnerabili sau aflați în situații de risc.

Cine are nevoie de salvgardare?

Fiecare persoană are nevoie de salvgardare. Toate membrele Congregației trebuie să se străduiască să își asigure propria siguranță în multiplele forme de interacțiune cu ceilalți, atât în activitățile apostolice, cât și în viața comunitară. Prin urmare, este important ca Politica de salvgardare a Provinciei/Regiunii să identifice modalități concrete de implementare a salvgardării atât în instituțiile și activitățile apostolice, cât și în viața de zi cu zi a fiecărei comunități din cadrul Provinciei/Regiunii.

O atenție deosebită trebuie acordată formării inițiale a membrelor Congregației.

Definiții fundamentale

Copil: Potrivit dreptului canonic, este orice persoană cu vârsta sub 18 ani. Această definiție trebuie respectată inclusiv în contextele în care legislația permite căsătoria persoanelor care nu au împlinit vârsta de 18 ani. UNDRC[i] [1]

Adult vulnerabil: Reprezintă „orice persoană aflată într-o stare de infirmitate, de deficiență fizică sau psihică ori de privare de libertate personală, care, în fapt, chiar și ocazional, îi limitează capacitatea de a înțelege, de a voi sau de a se opune în alt mod unei infracțiuni". VELM 2023[ii][2]

Trebuie luat în considerare și impactul vulnerabilității temporare. Orice persoană poate trece printr-o perioadă de vulnerabilitate temporară și trebuie să beneficieze de aceeași grijă și atenție

[1] United Nations Declaration on the Rights of a Child Article 1
[2] Vos estis lux mundi 2023

corespunzătoare. Situațiile de vulnerabilitate temporară pot include pierderea unei persoane dragi, boala, șomajul etc [iii][3]

Angajamentul față de salvgardare

Implementarea prezentei Politici se bazează pe următoarele principii:

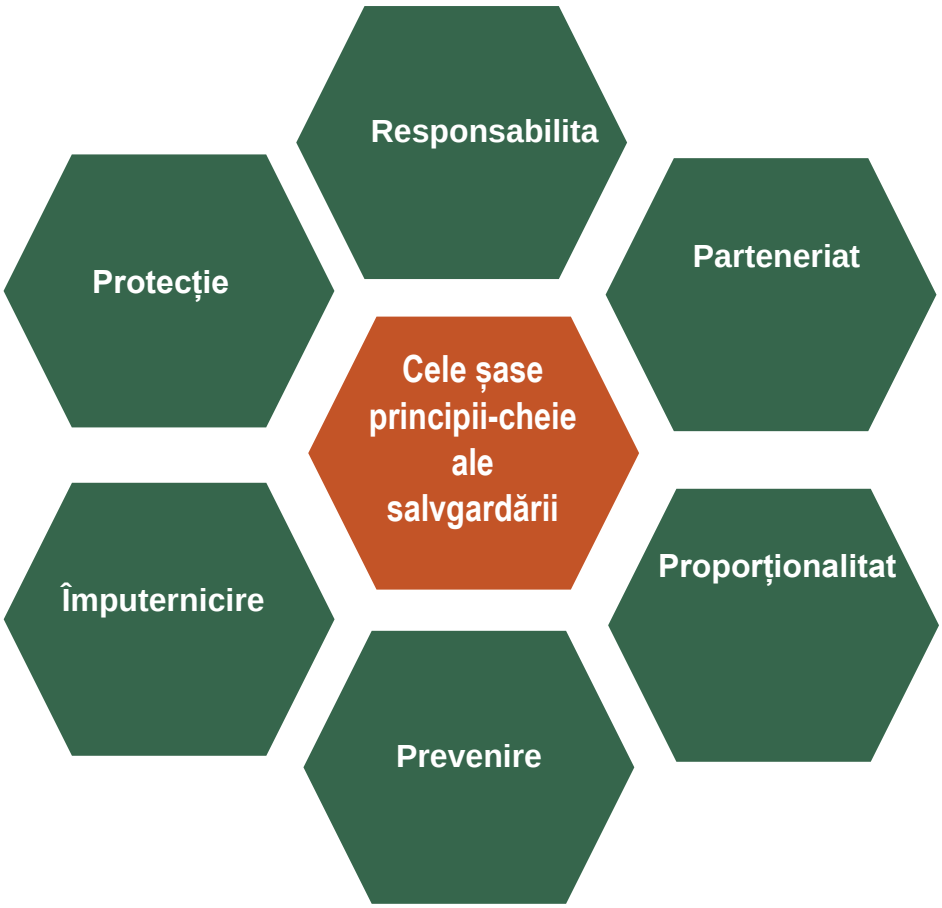

Responsabilitate

Membrele Congregatio Jesu, angajații, voluntarii și colaboratorii trebuie să acționeze cu transparență și responsabilitate și să poată răspunde pentru deciziile și acțiunile lor în domeniul salvgardării.

Protecție

Siguranța și protecția persoanelor, în special a copiilor și adulților vulnerabili, trebuie să constituie o prioritate în toate activitățile și relațiile Congregației.

[3] Universal Guidelines Framework Page 30 Provisory Version 2024

Împuternicire
Persoanele trebuie sprijinite să își cunoască drepturile, să își exprime preocupările și să participe, în măsura posibilului, la deciziile care le privesc.

Prevenire
Prevenirea abuzului și a vătămării trebuie integrată în toate activitățile, politicile, deciziile și practicile Congregatio Jesu.

Proporționalitate
Răspunsul la o îngrijorare sau la un risc trebuie să fie adecvat naturii și gravității situației.

Parteneriat În toate activitățile desfășurate în parteneriat, Congregația, angajații și voluntarii se angajează să asigure integrarea principiilor de protecție (safeguarding) în toate aspectele activității.

Structuri și roluri în domeniul salvgardării

Superioara Generală

Responsabilități

- promovează și susține bunele practici în domeniul salvgardării;
- oferă o conducere clară și fermă în ceea ce privește grija, protecția, prevenirea abuzului și responsabilitatea instituțională;
- se asigură că salvgardarea este integrată în viața, misiunea și structurile de guvernanță ale Congregației;
- numește Responsabila Congregațională de Salvgardare la nivelul Generalatului;
- se asigură că orice sesizare care ajunge la nivelul Generalatului primește un răspuns prompt, profesionist și în conformitate cu procedurile aplicabile;
- se asigură că victimele și supraviețuitorii sunt primiți, ascultați și tratați cu respect, compasiune și demnitate;
- sprijină Superioarele Provinciale/Regionale și Delegatele de Salvgardare în gestionarea cazurilor complexe, inclusiv în ceea ce privește măsurile aplicabile persoanei acuzate;
- susține, împreună cu Consiliul, numirea unor persoane adecvate și competente în rolurile de salvgardare la nivel provincial și regional.

Superioara Generală trebuie informată:

- În cazul acuzațiilor formulate împotriva Superioarelor Provinciale/Regionale (a se vedea Standardele 3 și 5).
- Cu privire la orice acuzație formulată.
- În cazul în care Provincia/Regiunea nu are capacitatea de a gestiona cazul.
- Ori de câte ori există un impact major asupra reputației Congregației.

Superioara Provincială/Regională

- Deține responsabilitatea finală pentru salvgardare la nivelul întregii Provincii/Regiuni.
- Promovează bunele practici și exercită o conducere fermă și responsabilă în ceea ce privește grija, protecția și prevenirea tuturor formelor de abuz.
- Numește Delegata pentru salvgardare, ținând cont de propunerile Consiliului de Conducere.
- Menține o comunicare constantă cu Delegata pentru salvgardare și sprijină activitatea acesteia.
- Este pe deplin informată cu privire la activitatea Echipei de salvgardare și a Echipei de evaluare și gestionare a riscurilor și susține activitatea acestora.
- Asigură raportarea obligatorie a tuturor acuzațiilor către Responsabila pentru salvgardare la nivelul întregii Congregații.
- Răspunde imediat și cu profesionalism tuturor acuzațiilor formulate în cadrul Provinciei/Regiunii.
- Se asigură că victimele și supraviețuitorii abuzurilor sunt primiți cu respect și ascultați cu empatie și compasiune.
- Informează Superioara Generală și Responsabila desemnată pentru salvgardare din cadrul Generalatului cu privire la toate acuzațiile privind fapte de natură penală sau la alte situații grave care implică salvgardarea.
- Prezintă anual Superioarei Generale un raport scris privind salvgardarea în cadrul Provinciei/Regiunii.

Responsabila pentru salvgardare la nivelul Congregației

Răspunde în fața Superioarei Generale

Scopul rolului

- Să coordoneze și să monitorizeze activitatea de salvgardare la nivelul întregii Congregații.
- Să asigure colaborarea între toate Provinciile și Regiunile Congregației.
- Să asigure aplicarea bunelor practici în domeniul salvgardării.
- Să constituie o resursă profesională competentă și bine informată în domeniul salvgardării.

Responsabilități principale și atribuții specifice

- Să sprijine Superioarele Provinciale/Regionale și Delegatele acestora pentru salvgardare și să le ofere asistență în inițierea planurilor de siguranță și a investigațiilor preliminare.
- Să ofere consiliere și îndrumare privind aplicarea bunelor practici.
- Să se asigure că Echipa de Conducere este informată permanent cu privire la situația salvgardării la nivelul întregii Congregații.
- Să coordoneze auditurile privind salvgardarea la nivelul Congregației.

Raportare

- Să raporteze direct Superioarei Generale, ori de câte ori este necesar.

- Să prezinte rapoarte anuale scrise.

Formare

- Să supervizeze activitățile de formare în domeniul salvgardării desfășurate la nivelul întregii Congregații.
- Să se asigure că formarea în domeniul salvgardării este realizată într-o manieră coerentă și adaptată responsabilităților specifice și contextelor în care se desfășoară activitatea.
- Să participe periodic la programe de formare specifice funcției sale, inclusiv pentru a fi la curent cu evoluțiile internaționale în domeniul salvgardării.

Delegata pentru salvgardare la nivelul Provinciei/Regiunii

- Răspunde în fața Superioarei Provinciale/Regionale și a Responsabilei pentru salvgardare la nivelul Congregației.
- Are obligația de a participa la programul inițial obligatoriu de formare specifică funcției, cu o durată de 5 zile, desfășurat cu prezență fizică, precum și la alte programe de formare, în funcție de necesități.

Scopul rolului

- Să coordoneze și să monitorizeze toate practicile de salvgardare la nivelul Provinciei/Regiunii.
- Să asigure aplicarea bunelor practici și implementarea Politicii de salvgardare.
- Să constituie o resursă profesională competentă și bine informată, disponibilă tuturor persoanelor din cadrul Provinciei/Regiunii.

Responsabilități principale și atribuții specifice

- Să sprijine Superioara Provincială/Regională în inițierea planurilor de siguranță și a investigațiilor preliminare.
- Să ofere consiliere și îndrumare privind aplicarea bunelor practici.
- Să se asigure că Echipa de salvgardare este informată permanent cu privire la situația salvgardării în Provincie/Regiune și la evoluțiile internaționale în domeniu.
- Să coordoneze auditurile de salvgardare la nivelul Provinciei/Regiunii.
- Să elaboreze un plan anual de acțiune.
- Să participe obligatoriu la sesiuni de supervizare profesională, desfășurate de un supervizor extern calificat.
- Să asigure o comunicare profesională eficientă cu celelalte Delegate pentru salvgardare din Congregație și cu Responsabila pentru salvgardare la nivelul Congregației.

Raportare

- Să raporteze direct Superioarei Provinciale/Regionale, ori de câte ori este necesar.

- Să prezinte rapoarte trimestriale scrise, care să includă actualizări privind implementarea planului de acțiune, cazurile aflate în curs de gestionare și activitățile de formare în domeniul salvgardării.

Formare

- Să supervizeze activitățile de formare în domeniul salvgardării desfășurate la nivelul Provinciei/Regiunii.
- Să se asigure că formarea în domeniul salvgardării este realizată într-o manieră coerentă și adaptată responsabilităților specifice și contextelor în care se desfășoară activitatea.
- Să participe periodic la programe de formare specifice funcției sale, menținându-se la curent cu evoluțiile internaționale în domeniul salvgardării.
- Să păstreze evidența formărilor în domeniul salvgardării la care au participat membrele Congregației și alte persoane, după caz, în fiecare perioadă de 12 luni.
- Să asigure calitatea formării în domeniul salvgardării.

Echipa de salvgardare la nivelul Provinciei/Regiunii

Responsabilități principale

- Să se asigure că Delegata pentru salvgardare nu își desfășoară niciodată activitatea în mod izolat, fără sprijinul echipei.
- Să sprijine Delegata pentru salvgardare prin consiliere profesională și prin facilitarea colaborării și a relațiilor cu alte instituții și organizații specializate.

Componența Echipei de salvgardare

Nu este adecvat ca Superioara Provincială/Regională să facă parte din Echipa de salvgardare, având în vedere rolul consultativ al acestei echipe.

- Delegata pentru salvgardare (obligatoriu).
- Un specialist în domeniul salvgardării (obligatoriu).
- Un specialist cu pregătire juridică (obligatoriu).
- Un specialist în drept canonic (obligatoriu).
- Un specialist cu pregătire în psihologie (obligatoriu).
- După caz, o persoană cu pregătire medicală sau educațională ori alți specialiști care pot contribui în mod relevant, în funcție de contextul și particularitățile situațiilor întâlnite.

Echipa de evaluare și gestionare a riscurilor la nivelul Provinciei/Regiunii

Componență

- Delegata pentru salvgardare și trei membre ale Echipei de salvgardare.
- Nu este adecvat ca Superioara Provincială/Regională să facă parte din Echipa de evaluare și gestionare a riscurilor, având în vedere rolul consultativ al acestei echipe.

Scop și responsabilități

- Să analizeze îngrijorările și sesizările semnalate, precum și acuzațiile formulate, și să se asigure că sunt luate măsurile corespunzătoare.
- Să asigure raportarea obligatorie către autoritățile competente a tuturor acuzațiilor privind fapte de natură penală.
- Să asigure raportarea tuturor acuzațiilor către Superioara Generală și Responsabila pentru salvgardare la nivelul Congregației.
- Să se asigure că Provincia/Regiunea oferă victimelor și supraviețuitorilor abuzurilor îngrijire și sprijin bazate pe compasiune și respect.
- Să asigure întocmirea și păstrarea corespunzătoare a documentației și evidențelor referitoare la cazurile de salvgardare.
- Să respecte și să asigure confidențialitatea informațiilor, cu excepția situațiilor în care este necesară informarea anumitor persoane, în conformitate cu responsabilitățile acestora și cu prevederile legale aplicabile.
- Să sprijine Delegata pentru salvgardare și Superioara Provincială/Regională în elaborarea planurilor de siguranță și a planurilor de îngrijire și sprijin pentru victimele și supraviețuitorii abuzurilor.
- Să asigure gestionarea profesionistă a cazurilor care implică persoane acuzate de abuz.
- Să asigure implementarea și revizuirea periodică a planurilor de siguranță pentru persoanele acuzate.
- Să se asigure că sunt pregătite comunicate și declarații oficiale destinate mass-mediei.

Standardul 2 – Crearea unei culturi a siguranței, protecției și prevenirii

„Fiți cu totul ale lui Dumnezeu și aveți grijă în mod special de toți cei pe care El vi i-a dat sau i-a încredințat responsabilității voastre.” *Mary Ward*

Într-o lume profund interconectată, realitățile abuzului, exploatării, violenței și încălcării demnității umane devin tot mai vizibile și ne solicită un răspuns atent, responsabil și constant.

În **Dilexit nos**, Papa Francisc invită Biserica să redescopere centralitatea inimii și să privească iubirea lui Cristos ca pe o sursă de reînnoire într-o lume care riscă să își piardă capacitatea de compasiune, apropiere și responsabilitate.

Pentru Congregatio Jesu, această chemare are consecințe concrete în domeniul salvgardării. Grija față de persoanele încredințate responsabilității noastre nu se limitează la intervenția după producerea unui abuz, ci presupune construirea deliberată a unei culturi în care riscurile sunt recunoscute, limitele sunt respectate, puterea este exercitată responsabil, iar prevenirea devine parte integrantă din viața și misiunea noastră.

Siguranța, protecția și prevenirea trebuie să se regăsească în relații, în structurile de conducere, în procesele de formare, în apostolate, în viața comunitară și în toate activitățile Congregatio Jesu.

Abuzul nu poate fi prevenit printr-o singură măsură sau procedură. Prevenirea presupune vigilență, formare, responsabilitate, evaluarea riscurilor și angajamentul constant al fiecărei persoane.

Relații sigure

- Prin evaluarea profesională a eligibilității și aptitudinii persoanelor care doresc să intre în Congregație, precum și a angajaților și voluntarilor, utilizând un sistem riguros, bazat atât pe cunoașterea personală a candidaților, cât și pe un proces solid de evaluare profesională.
- Prin respectarea unui Cod de conduită, adaptat contextului cultural, legislației civile și domeniilor specifice de apostolat în care activează fiecare persoană. Toate membrele Congregației, angajații și voluntarii au obligația de a accepta, respecta și semna acest cod. (A se vedea Standardul 7 pentru modele de Coduri de conduită.)
- Relațiile sigure se construiesc prin stabilirea și respectarea unor limite personale și profesionale sănătoase. Aceste limite presupun, printre altele, o comunicare fizică și verbală bazată pe respect reciproc.

Procesul de asigurare a unor relații sigure cuprinde următoarele etape:

- Completarea formularelor de candidatură (adaptate rolului sau responsabilității respective).
- Verificarea referințelor și recomandărilor.
- Efectuarea controalelor medicale (dacă este necesar).
- Realizarea unei evaluări psihologice (dacă este necesar).
- Prezentarea certificatului de cazier judiciar (sau a unui document echivalent).
- Participarea la formarea introductivă în domeniul salvgardării.
- Completarea și semnarea unei declarații pe propria răspundere.

- Semnarea Politicii de salvgardare.
- Semnarea Codului de conduită.

ACTIVITĂȚI ȘI SPAȚII

Evaluarea gradului de adecvare și siguranță a spațiilor în care se desfășoară activitățile trebuie să țină cont și de natura activității sau a muncii desfășurate. Această evaluare trebuie corelată cu analiza caracteristicilor, nevoilor și vulnerabilităților persoanelor care participă la activitatea respectivă.
(A se vedea modelul Manualului de evaluare a riscurilor – Risk Assessment Handbook Template.)

De aceea este necesar:

În ceea ce privește activitățile	În ceea ce privește spațiile
- Să dețină formulare de autorizare și consimțământ pentru activitățile desfășurate cu copii și/sau adulți vulnerabili. - Să dețină formulare de consimțământ pentru fotografierea și utilizarea imaginilor - Să comunice informații privind activitatea planificată. - Să comunice, după caz, informații relevante privind afecțiunile medicale sau nevoile speciale ale participanților. - Să realizeze o evaluare a riscurilor asociate activității. - Să asigure organizarea corespunzătoare a relației dintre responsabilul activității și copiii și/sau adulții vulnerabili, cu respectarea limitelor și a normelor de conduită adecvate. - Să dispună de numere de telefon pentru contact în situații de urgență. - Să desemneze, atunci când este necesar, o persoană responsabilă cu salvgardarea în cadrul activității, femeie sau bărbat.	- Să se asigure că evaluările anuale ale riscurilor sunt efectuate și că rezultatele acestora sunt documentate. - Să realizeze evaluarea riscurilor asociate spațiilor și clădirilor, identificând pericolele existente sau potențiale și adoptând măsurile corespunzătoare pentru prevenirea și eliminarea acestora. - În cazul producerii unor incidente cauzate de lipsa condițiilor de siguranță ale spațiilor, chiar și temporară, acestea trebuie consemnate într-un registru de incidente, iar problemele identificate trebuie remediate cât mai curând posibil. - Să efectueze evaluarea riscurilor pentru toate spațiile în care Congregația poate desfășura activități cu copii sau adulți vulnerabili, chiar și atunci când prezența acestora este de scurtă durată.

Evaluarea riscurilor este de o importanță fundamentală pentru salvgardare, deoarece permite identificarea și gestionarea riscurilor reale sau potențiale asociate tuturor formelor de vătămare, contribuind astfel la protejarea copiilor, tinerilor și persoanelor vulnerabile și la prevenirea abuzurilor.

Documentarea riguroasă și păstrarea corectă a evidențelor sunt esențiale pentru asigurarea siguranței. De asemenea, trebuie înregistrate toate incidentele evitate în ultimul moment (near-miss), respectiv situațiile care ar fi putut provoca vătămări, dar în care acestea nu s-au produs. Documentația trebuie să includă dovezi că situațiile respective au fost remediate în timp util.

Evaluarea riscurilor asociate activităților trebuie realizată înainte de începerea oricărei activități noi care implică participarea copiilor, tinerilor sau adulților vulnerabili.

Evaluările riscurilor trebuie să includă și casele de formare, precum și centrele de îngrijire și asistență medicală.

(A se vedea și Standardul 7.)

Standardul 3: Răspunsul la îngrijorări, sesizări și acuzații de abuz

Principii privind gestionarea acuzațiilor de abuz asupra copiilor și adulților vulnerabili
Fiecare persoană este creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și are o demnitate înnăscută. Recunoașterea demnității și valorii persoanei umane nu este un concept nou, însă aceste valori sunt adesea insuficient respectate în societățile contemporane. Ele se află în centrul mesajului evanghelic și al drepturilor internaționale ale omului, așa cum reiese din următoarele texte:
„Tot ce voiți ca oamenii să facă pentru voi, faceți și voi pentru ei.” (Mt 7,12)
„Orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea persoanei sale.” (Declarația Universală a Drepturilor Omului, articolul 3)
În prezent, drepturile copiilor și ale adulților vulnerabili trebuie recunoscute, afirmate și salvgardate.
Congregatio Jesu se angajează să dezvolte și să promoveze o cultură a transparenței și responsabilității, precum și un mediu sigur, care să asigure bunăstarea tuturor persoanelor, atât în toate locurile în care își desfășoară activitățile apostolice, cât și în propriile comunități.
Congregatio Jesu își asumă responsabilitatea de a raporta și de a răspunde tuturor acuzațiilor de abuz și sesizărilor privind nereguli sau comportamente abuzive (whistleblowing), semnalate de membrele Congregației, colaboratori, părinți, elevi și alte persoane.

Definiția îngrijorărilor privind salvgardarea

O îngrijorare privind salvgardarea se referă la orice situație la care o persoană este martoră, despre care aude sau cu privire la care primește informații și care reprezintă un risc real sau potențial pentru copii, tineri și persoane vulnerabile. O astfel de îngrijorare poate privi orice situație care afectează sau ar putea afecta siguranța și bunăstarea copiilor sau adulților, care le-ar putea provoca prejudicii ori i-ar putea expune riscului de vătămare fizică, psihică, sexuală, emoțională sau spirituală.

Îngrijorările trebuie abordate în mod corespunzător și nu trebuie ignorate sau minimalizate prin justificări. Atunci când acestea sunt ignorate, efectele lor se pot acumula, determinând creșterea riscurilor. Orice persoană care primește informații despre o situație îngrijorătoare, chiar dacă nu a fost martoră directă la aceasta, are responsabilitatea de a solicita îndrumare și consiliere adecvată.

Definiția acuzațiilor de abuz

Acuzațiile de abuz se referă la acte și comportamente abuzive, săvârșite individual sau în grup, inclusiv în mediul online, prin contact direct sau fără contact fizic, care au provocat sau ar putea provoca prejudicii copiilor, tinerilor și adulților vulnerabili.

O acuzație în domeniul salvgardării poate viza, de asemenea, orice comportament sau situație care afectează ori ar putea afecta siguranța și bunăstarea copiilor sau adulților, provocându-le prejudicii sau expunându-i riscului de vătămare fizică, psihică, emoțională sau spirituală. Acuzațiile pot fi clasificate în acuzații privind fapte de natură penală și acuzații privind fapte care nu sunt de natură penală. Acuzațiile referitoare la fapte de natură penală trebuie raportate autorităților competente, în conformitate cu obligațiile de raportare prevăzute de lege.

Unele acuzații privesc fapte de natură penală, în timp ce altele nu. De exemplu, abuzul sexual asupra unui copil sau adult vulnerabil constituie o infracțiune. Abuzul spiritual, deși nu este încă recunoscut ca infracțiune distinctă, poate provoca suferință și prejudicii semnificative.

Este important să se țină cont de faptul că diferitele forme de abuz se manifestă adesea simultan. De exemplu, abuzul sexual asupra unui copil sau adult vulnerabil poate fi însoțit de abuz fizic și emoțional, iar atunci când are loc într-un context eclezial, poate include și abuz spiritual.

Definiția raportării obligatorii

Raportarea obligatorie reprezintă obligația de a comunica poliției sau altor autorități competente acuzațiile privind fapte de natură penală, în funcție de contextul juridic și de structurile și mecanismele de sesizare existente.

În tot mai multe țări, raportarea obligatorie constituie o cerință prevăzută de legislația civilă. Nerespectarea acestei obligații poate atrage răspunderea juridică, inclusiv penală, potrivit legislației aplicabile. Politica de salvgardare a fiecărei Provincii/Regiuni trebuie să precizeze în mod explicit procedurile prin care se asigură respectarea integrală a obligațiilor de raportare.

În anumite țări, legislația stabilește și termene specifice pentru efectuarea raportării. Nerespectarea acestor termene poate atrage sancțiuni severe.Importanța raportării, astfel cum este subliniată în documentul Vos estis lux mundi:

„Art. 3 – Raportarea

§1. Cu excepția cazului în care un cleric află informații în exercitarea slujirii în forul intern, ori de câte ori un cleric sau un membru al unui Institut de Viață Consacrată ori al unei Societăți de Viață

Apostolică află sau are motive întemeiate să creadă că a fost săvârșită una dintre faptele menționate la art. 1, persoana respectivă are obligația de a raporta fără întârziere acest fapt Ordinariului locului în care se presupune că s-au petrecut evenimentele sau unui alt Ordinariu dintre cei menționați în canoanele 134 CIC și 984 CCEO, cu excepția celor prevăzute la §3 al prezentului articol.

§2. Orice persoană, în special credincioșii laici care dețin funcții sau exercită slujiri în Biserică, poate prezenta o sesizare referitoare la una dintre faptele menționate la art. 1, utilizând modalitățile prevăzute în articolul precedent sau orice alte mijloace adecvate."

(Vos estis lux mundi, 2023)

Perioada în care a avut loc abuzul

Abuzul poate avea loc în prezent, poate fi recent sau, în anumite situații, o persoană adultă poate dezvălui un abuz sexual sau de altă natură suferit în copilărie. Toate acuzațiile de abuz, indiferent de perioada în care au avut loc faptele, intră sub incidența prezentei Politici de salvgardare. Pentru a desemna abuzurile care nu sunt recente sau actuale, pot fi utilizați termeni precum „abuzuri din trecut" (historical), „abuzuri petrecute cu mult timp în urmă" (non-recent) sau „cazuri de abuz din trecut care continuă să necesite gestionare" (legacy).

Limite personale și profesionale

Indiferent de diferențele existente între legislațiile și culturile locale, trebuie respectate în permanență limitele fizice, verbale și emoționale adecvate în relațiile cu toate persoanele.

Congregatio Jesu se angajează să asigure îngrijirea și salvgardarea copiilor și adulților vulnerabili prin:

- Creșterea gradului de conștientizare a aspectelor legate de salvgardare în cadrul programelor de formare destinate membrelor Congregației, angajaților și voluntarilor.
- Promovarea conștientizării și înțelegerii modului adecvat de utilizare a contactului fizic.
- Stabilirea unor proceduri clare pentru gestionarea acuzațiilor de abuz.
- Aplicarea unor politici riguroase de recrutare, însoțite de formare continuă și supervizare profesională a personalului.
- Respectarea Codului de conduită semnat și a ghidurilor de bune practici.

Răspunsul la acuzațiile de abuz

Toate acuzațiile de abuz trebuie tratate cu seriozitate și raportate fără întârziere autorităților competente desemnate prin lege, precum și Delegatei pentru salvgardare și/sau Superioarei Provinciale/Regionale.

Trebuie urmate proceduri clare și adecvate, care să ofere îndrumări pas cu pas privind modul de răspuns și măsurile care trebuie întreprinse (a se vedea secțiunea următoare). Delegata pentru salvgardare trebuie să consulte și să implice Echipa de salvgardare pe tot parcursul procesului de gestionare a cazului.

Răspunsul față de orice persoană care dezvăluie situații de presupus abuz

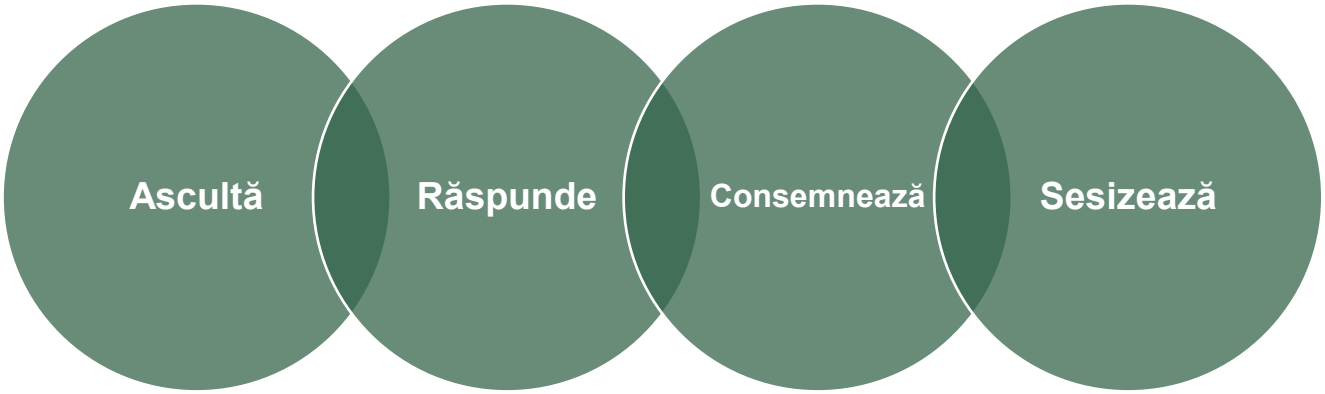

Principii generale în cazul în care este semnalată o situație de abuz

ASCULTĂ:

- Păstrează-ți calmul și oferă persoanei un sentiment de siguranță și încredere.
- Asigură-te că nu veți fi întrerupți și închide telefonul.
- Ascultă și recunoaște ceea ce îți este relatat, acceptând cuvintele persoanei fără a judeca sau a minimaliza informațiile primite.
- Tratează cu seriozitate orice relatare privind un presupus abuz.
- Ascultă cu inima și cu urechile, fiind prezentă, atentă și receptivă.

RĂSPUNDE:

- Asigură-te că discuția are loc într-un spațiu sigur, atât pentru persoana care relatează abuzul, cât și pentru tine.
- Nu te teme de momentele de tăcere.
- Asigură persoana că a procedat corect vorbind despre ceea ce i s-a întâmplat.
- Transmite-i că ai încredere în ceea ce îți relatează și exprimă-ți regretul pentru cele întâmplate.
- Permite persoanei să vorbească liber. Nu insista să ofere informații suplimentare, nu adresa întrebări intruzive și nu o întrerupe. Pune doar întrebările necesare pentru a te asigura că ai înțeles corect sau pentru a clarifica ceea ce ai auzit.
- Nu face presupuneri și nu interpreta ceea ce ți-a relatat persoana.
- Nu adăuga comentarii personale.

- Asigură-te că persoana înțelege că este necesar să transmiți informațiile primite și altor persoane responsabile. Nu promite confidențialitate absolută și nu face promisiuni pe care nu le poți respecta.
- Explică persoanei ce urmează să faci și asigur-o că o vei informa despre evoluția situației.
- Prezintă-i pașii următori ai procedurii, în măsura în care îi cunoști.

CONSEMNEAZĂ:

- Consemnează cu atenție ceea ce ai auzit, cât timp informațiile sunt încă proaspete în memorie. Include data și ora conversației, precum și ale oricărui incident relatat, dacă acestea sunt cunoscute.
- Folosește, pe cât posibil, cuvintele exacte ale persoanei.
- Nu desfășura investigații și nu informa, interoga sau confrunta persoana presupusă a fi responsabilă de abuz.
- Dacă nu cunoști răspunsul la o întrebare care îți este adresată, recunoaște acest lucru și explică faptul că vei încerca să obții informațiile solicitate.

SESIZEAZĂ:

- Adu imediat situația la cunoștința autorității competente, fără întârziere.
- Informează Delegata pentru salvgardare, Superioara provincială/regională și Responsabila pentru salvgardare la nivelul Congregației.
- Transmite notițele tale Delegatei pentru salvgardare, în situațiile în care aceasta nu a primit direct relatarea sau sesizarea privind presupusul abuz.

Proceduri pentru investigarea unei sesizări privind un presupus abuz

Respectă obligațiile legale aplicabile în țara și în contextul în care îți desfășori activitatea.

Orientările emise de Conferința Episcopală și prevederile legislației civile diferă de la o țară la alta. Prin urmare, este esențial ca investigarea sesizărilor privind presupusele abuzuri să se desfășoare în conformitate cu procedurile stabilite la nivel local, respectând legislația civilă și orientările Conferinței Episcopale competente.

- Fiecare sesizare privind un presupus abuz trebuie investigată de autoritatea competentă.
- Orice sesizare care privește o soră CJ, o persoană angajată sau voluntară trebuie adusă la cunoștința Superioarei provinciale/regionale, a Delegatei provinciale/regionale pentru salvgardare și a Responsabilei pentru salvgardare la nivelul Congregației.
- Orice sesizare care privește o Superioară provincială/regională trebuie comunicată de urgență Superioarei generale și Responsabilei pentru salvgardare la nivelul Congregației.
- În situațiile în care legislația impune sesizarea autorităților civile, aceasta trebuie efectuată fără întârziere.
- Pe parcursul întregului proces trebuie respectate și protejate drepturile, buna reputație și confidențialitatea atât ale victimei, cât și ale persoanei acuzate.

- Atunci când acuzația privește o posibilă infracțiune săvârșită de o membră CJ, de o persoană laică angajată sau voluntară, Superioara provincială/regională trebuie, după consultarea specialiștilor competenți, să se asigure că persoana în cauză se retrage temporar din activitatea apostolică sau profesională, până la finalizarea investigației.
- Superioara provincială/regională trebuie să inițieze o investigație canonică și să suspende desfășurarea acesteia până la încheierea investigației civile.
- Dacă situația o impune, trebuie pregătită o declarație pentru mass-media.
- Trebuie informată societatea de asigurări a Provinciei/Regiunii.

În situația în care persoana acuzată este o membră CJ

- Sorei în cauză i se poate solicita să se retragă temporar din activitatea sa apostolică, pe durata investigării acuzațiilor.
- În cazul în care este necesară mutarea într-o altă comunitate, locul de reședință al sorei acuzate va fi stabilit de Superioara provincială/regională, după consultarea acesteia.
- Nu trebuie făcute declarații care ar putea prejudicia rezultatul unor eventuale proceduri penale sau civile.
- Documentarea riguroasă și păstrarea corespunzătoare a evidențelor sunt esențiale în toate etapele procesului.
- În cazul în care se dovedește nevinovăția persoanei acuzate, trebuie depuse toate eforturile pentru repararea prejudiciilor, a suferințelor și a nedreptăților provocate.

Standardul 4: Răspunsul și îngrijirea acordată victimelor și supraviețuitorilor abuzului

Biserica Catolică recunoaște responsabilitatea deosebită de a oferi îngrijirea și sprijinul de care victimele și supraviețuitorii abuzului au nevoie și pe care le merită. Atunci când o victimă decide să semnaleze un abuz, aceasta o face adesea cu mult curaj, dar și cu neliniște și teamă față de reacțiile pe care le-ar putea întâmpina. Toate membrele Congregației, persoanele angajate, voluntarii și celelalte persoane implicate trebuie să cunoască serviciile de sprijin disponibile pentru victimele și supraviețuitorii abuzului. În cazul în care o victimă sau un supraviețuitor formulează o sesizare privind un presupus abuz săvârșit de o membră a Congregației, de o persoană angajată sau voluntară, în cadrul activității profesionale sau al misiunii apostolice, Congregația are o responsabilitate și mai mare de a asigura îngrijirea și sprijinul necesar.

Congregatio Jesu se angajează să acorde victimelor și supraviețuitorilor o atenție și o îngrijire deosebite. În domeniul salvgardării, termenii „victimă” și „supraviețuitor” sunt adesea utilizați în mod interschimbabil. Unele persoane preferă să fie numite „victime”, altele „supraviețuitori”, iar altele aleg să nu folosească niciunul dintre acești termeni. Preferința fiecărei persoane trebuie respectată.

În domeniul salvgardării, termenul „victimă” desemnează, de regulă, o persoană (copil sau adult) care a suferit un abuz, fie într-un context eclezial, fie într-un alt mediu.

Termenul „supraviețuitor” este preferat de unele persoane care au suferit abuzuri și care nu doresc să se identifice drept victime. Această alegere reflectă uneori dorința lor de a-și recâștiga autonomia, puterea de decizie și controlul asupra propriei vieți, ca parte a procesului personal de vindecare și recuperare.

Cum răspundem?

- Răspundem cu respect și grijă, ascultăm și acordăm încredere persoanei care relatează abuzul.
- Ascultăm – Răspundem – Consemnăm – Sesizăm.
- Răspundem cu empatie, fără a judeca.
- Creăm un spațiu sigur, în care persoana să se simtă protejată.
- Răspundem cu compasiune.
- Nu facem promisiuni pe care nu le putem respecta.

(A se vedea Standardul 3: Răspunsul la îngrijorări și sesizări privind presupusele abuzuri.)

Cum oferim îngrijire și sprijin?

- Ascultare atentă și empatică.
- Oferirea de încurajare și reasigurare.
- Sprijin terapeutic.
- Însoțire, sprijin și îndrumare spirituală.
- Sprijin pentru membrii familiei și pentru prieteni.
- Acces la un program de asistență pentru victime sau la servicii echivalente.
- Sprijin prin intermediul altor instituții și organizații locale specializate.

Este, de asemenea, esențial să recunoaștem că printre persoanele implicate în misiunea apostolică a Congregației se pot afla victime și supraviețuitori ai unor abuzuri petrecute în trecut, inclusiv cu mult timp în urmă.

Prin urmare, victimele și supraviețuitorii nu trebuie tratați niciodată ca persoane „din afară”, ci recunoscuți și respectați ca persoane care fac parte din comunitatea celor care caută reînnoire, vindecare și dreptate în Biserică.

O atenție deosebită trebuie acordată întotdeauna și persoanelor afectate de traumatizarea secundară.[4]

(Modalitățile de răspuns față de victimele și supraviețuitorii abuzului au fost deja prezentate și explicate în Standardul 3.)

[4] A se vedea Glosarul pentru definiția traumatizării secundare.

- Această formă de însoțire este diferită de terapie sau de alte forme de sprijin psihologic, care sunt oferite de specialiști din afara Congregației.
- Însoțirea poate presupune un angajament pe termen lung de a fi alături de victimă. Aceasta necesită atât competențe pastorale solide, cât și o formare specializată pentru înțelegerea traumei.
- Supervizarea profesională este obligatorie pentru persoanele care oferă însoțire victimelor.
- Procesul de însoțire trebuie să fie centrat pe victimă sau supraviețuitor, respectând demnitatea, autonomia și nevoile acesteia.
- În cadrul însoțirii trebuie identificate și înțelese nevoile și dorințele victimei sau supraviețuitorului. Aceste nevoi pot include:

- Obținerea dreptății, în diferitele sale forme.
- Compensații financiare.
- Primirea unor scuze.
- Posibilitatea de a fi ascultată.
- Recunoașterea și acordarea de încredere relatării sale.
- Acces la terapie sau consiliere.
- Acces la îngrijiri și intervenții medicale.
- Informarea cu privire la rezultatul oricărei investigații civile sau canonice.
- Informarea în cazul decesului persoanei acuzate.
- În cazul în care persoana acuzată a decedat deja, informarea cu privire la locul înmormântării acesteia.

- Procesul de însoțire trebuie evaluat periodic, prin dialog între victimă sau supraviețuitor și persoana care oferă însoțirea, pentru a verifica dacă sprijinul acordat continuă să răspundă nevoilor și dorințelor acesteia.

animent of Victim Survivors

Standardul 5: Abordarea și sprijinirea persoanei acuzate

Persoana acuzată are nevoie de îngrijire și sprijin și are dreptul să le primească înaintea investigației, pe parcursul acesteia și după încheierea ei. De regulă, este esențial ca persoana acuzată să fie îndepărtată temporar din orice mediu în care ar putea pune în pericol copiii și/sau adulții vulnerabili.

În funcție de natura și gravitatea acuzației, dacă persoana acuzată este o soră CJ, de regulă, aceasta trebuie să fie mutată din comunitatea în care locuiește. Se vor lua măsurile necesare pentru ca persoana acuzată să locuiască într-un loc sigur, în care să nu reprezinte un pericol pentru sine sau pentru ceilalți. Va fi desemnată o persoană de sprijin, care să asigure însoțirea și îngrijirea persoanei acuzate. De asemenea, este esențial să fie stabilit și semnat un Plan de siguranță.

Lista de verificare pentru managementul cazurilor, inclusă în Standardul 7, oferă îndrumări suplimentare.ponsabilitățile persoanei de sprijin. Desemnarea unei persoane de sprijin pentru fiecare persoană acuzată reprezintă un element esențial pentru asigurarea îngrijirii și sprijinului necesar acesteia. Totodată, această măsură le ajută pe Superioara provincială/regională și pe

Delegata pentru salvgardare să își delimiteze clar responsabilitățile privind urmărirea sesizării și îngrijirea acordată victimei sau supraviețuitorului.

Persoana de sprijin este desemnată de Superioara provincială/regională. Detalii privind calitățile și responsabilitățile persoanei de sprijin sunt prezentate în Standardul 7, în secțiunea „Rolul persoanei de sprijin".anul de siguranță pentru persoanele acuzate

Planul de siguranță pentru persoana acuzată

Elaborarea unui Plan de siguranță este esențială. Acesta reprezintă un acord semnat între persoana acuzată și Superioara provincială/regională. Planul precizează restricțiile impuse persoanei acuzate. De asemenea, stabilește locul în care aceasta trebuie să locuiască, locul în care poate participa la celebrările liturgice și, dacă este necesar, regulile privind ținuta vestimentară. În cazul în care persoana acuzată refuză să semneze Planul de siguranță, acesta poate fi impus, ca măsură de ultimă instanță, prin decret al Superioarei provinciale/regionale. Un model de Plan de siguranță este inclus în Standardul 7.

Raportarea sesizărilor

Este important să conștientizăm că sesizările privind presupusele abuzuri nu sunt formulate întotdeauna de victime. Acestea pot ajunge la Provincia/Regiunea CJ prin intermediul mai multor persoane sau instituții, precum:

- Victima sau victimele.
- O rudă sau un prieten al victimei.
- O terță persoană.
- Poliția.
- O altă soră care relatează ceea ce a auzit sau a observat.
- O altă persoană consacrată.
- Alte persoane sau instituții.

Cum poate fi transmisă o sesizare?

Sesizările privind presupusele abuzuri pot fi transmise prin următoarele modalități:

- Personal, prin comunicare directă.
- Telefonic.
- Prin e-mail.
- Printr-o scrisoare anonimă.

Procedura de urmat după primirea unei sesizări privind un presupus abuz

Este formulată o sesizare privind un presupus abuz, care este adusă la cunoștința Superioarei provinciale/regionale.
Este informată Delegata pentru salvgardare, dacă aceasta nu a fost deja implicată.
Superioara provincială/regională efectuează o evaluare preliminară[i] și, ulterior, sesizează autoritatea civilă competentă, dacă fapta presupusă constituie infracțiune potrivit legislației țării respective. În acest caz, este inițiată o investigație civilă.
Superioara provincială/regională informează Superioara generală și Responsabila pentru salvgardare la nivelul Congregației. Acestea oferă, în funcție de necesități, sprijin Superioarei provinciale/regionale și Delegatei pentru salvgardare.
Superioara provincială/regională se asigură că persoana acuzată se retrage temporar atât din activitatea apostolică, cât și din comunitate, fiind plasată într-un mediu în care nu va avea contact cu copii și/sau adulți vulnerabili.
Superioara provincială/regională îl informează pe Episcopul local, atât pentru a-l aduce la cunoștință despre situație, cât și, dacă este cazul, având în vedere că persoana acuzată îndeplinește o responsabilitate în cadrul diecezei.
Superioara provincială/regională comunică informațiile necesare celorlalte persoane din Provincie/Regiune, după caz, cu sensibilitate, discreție și profesionalism.
Superioara provincială/regională se întâlnește cu Superioara comunității în care va locui sora acuzată pe durata investigației.
Superioara provincială/regională inițiază investigația preliminară canonică și emite un decret canonic de numire a persoanei responsabile cu desfășurarea investigației.

Standardul 6: Formarea în domeniul salvgardării

Formarea în domeniul salvgardării reprezintă un element esențial al prevenirii abuzului și al protejării copiilor și adulților vulnerabili. Aceasta contribuie la înțelegerea clară a rolurilor și responsabilităților fiecărei persoane, la dezvoltarea unei culturi organizaționale bazate pe siguranță și responsabilitate și la capacitatea de a identifica și gestiona în mod adecvat riscurile, îngrijorările și sesizările.

Cine trebuie să participe la formarea în domeniul salvgardării?

Toată lumea:

Formarea în domeniul salvgardării este obligatorie pentru toate membrele Congregatio Jesu, precum și pentru angajații și voluntarii implicați în activitățile și misiunea Congregației.

Protejarea copiilor și a adulților vulnerabili reprezintă o responsabilitate comună și nu poate fi limitată la persoanele care dețin roluri specializate în domeniul salvgardării.

Prin participarea la formare, fiecare persoană trebuie să dobândească cel puțin capacitatea de:

- a înțelege principiile fundamentale ale salvgardării;
- a recunoaște semnele și indicatorii posibili ai abuzului, neglijării sau exploatării;
- a identifica situațiile de risc;
- a răspunde în mod adecvat unei dezvăluiri, îngrijorări sau sesizări;
- a cunoaște și respecta procedurile de raportare;
- a contribui activ la crearea unor relații, activități și medii sigure.

O bază comună de cunoștințe și practici contribuie la prevenirea vătămării, la intervenția timpurie și la dezvoltarea unei culturi organizaționale în care salvgardarea este integrată în toate nivelurile activității.

Conținutul de bază al formării

Următoarele două module pot constitui cadrul de bază pentru formarea inițială în domeniul salvgardării.

Modulul 1 – Introducere în salvgardare

Conținutul poate include:

- introducerea participanților și stabilirea regulilor de lucru într-un cadru sigur;
- rugăciune de deschidere, acolo unde contextul o permite;
- semnificația și principiile fundamentale ale salvgardării;
- definițiile aplicabile copiilor și adulților vulnerabili;
- principalele tipuri și forme de abuz;
- forme suplimentare sau emergente de abuz;
- semne și indicatori ai abuzului și neglijării;
- modalitatea adecvată de răspuns la o dezvăluire, îngrijorare sau sesizare;
- obligațiile de raportare prevăzute de legislația și procedurile aplicabile;
- procedurile interne de raportare și escaladare;
- studii de caz și exerciții practice.

Modulul 2 – Crearea unei culturi a protecției și prevenirii

Conținutul poate include:

- identificarea, evaluarea și gestionarea riscurilor;
- principiile și metodologia evaluării riscului;
- crearea unor relații, activități și spații sigure;
- prevenirea situațiilor care pot favoriza abuzul;
- răspunsul instituțional la sesizări și îngrijorări;
- abordarea centrată pe victimă/supraviețuitor;
- grija și sprijinul acordate victimelor și supraviețuitorilor;
- grija, sprijinul și gestionarea persoanei acuzate;
- rolurile și responsabilitățile persoanelor implicate în gestionarea unui caz;
- studii de caz privind prevenirea, protecția și gestionarea riscului.

Alte teme care pot face parte din formarea în domeniul salvgardării

În funcție de rol, context și nivelul de responsabilitate, formarea poate include și:

- semnele și indicatorii diferitelor forme de abuz;
- răspunsul adecvat față de copii și adulți care dezvăluie o experiență de abuz;
- abuzul spiritual și abuzul de conștiință;
- limitele profesionale și pastorale;
- manipularea, groomingul și dinamica abuzului;
- abuzul de putere și autoritate;
- utilizarea responsabilă și sigură a rețelelor sociale și a mediului digital;
- confidențialitatea și protecția datelor;
- păstrarea și gestionarea evidențelor;
- prevenirea retraumatizării;
- comunicarea în situații sensibile.

Formare specifică și continuă

Pe lângă formarea generală obligatorie, trebuie prevăzute forme de pregătire adaptate responsabilităților și rolurilor specifice.

Acestea pot include:

- formare în domeniul salvgardării în cadrul formării inițiale a membrelor Congregatio Jesu;
- formare specifică pentru persoanele care exercită responsabilități de conducere;
- formare pentru rolurile specializate în domeniul salvgardării;
- formare continuă și actualizare periodică pentru Delegata de Salvgardare;
- formare pentru Persoanele de Sprijin și pentru persoanele implicate în însoțirea victimelor sau supraviețuitorilor;
- formare privind evaluarea și gestionarea riscurilor;
- formare privind realizarea auditurilor de salvgardare;
- formare privind abuzul spiritual și abuzul de conștiință;
- formare privind păstrarea evidențelor și gestionarea documentației;
- formare privind modificările legislative, canonice și procedurale relevante.

Formarea în domeniul salvgardării trebuie privită ca un proces continuu și nu ca o activitate singulară. Cunoștințele și competențele trebuie actualizate periodic, în funcție de responsabilități, modificările legislative și experiența dobândită din practică.

Standardul 7: Glosar și Formulare model[i]

Tipuri of abuz

Tipuri de abuz și exploatare

Abuzul reprezintă o formă de rele tratamente, care poate fi provocată de alte persoane sau poate fi autoprovocată. Abuzul poate avea loc în familie, în mediul educațional sau în orice alt mediu fizic. De asemenea, se poate manifesta în mediul online sau virtual, inclusiv pe rețelele sociale ori prin intermediul aplicațiilor de jocuri. Persoana care săvârșește un abuz poate fi oricine, însă, de multe ori, aceasta este cunoscută de copilul, tânărul sau adultul vulnerabil (adult aflat într-o situație de risc).

Agresorul poate depune eforturi considerabile pentru a construi o relație de încredere cu persoana vizată, încercând adesea să câștige prietenia acesteia sau să păstreze respectul prietenilor și colegilor săi. Acest comportament este cunoscut sub denumirea de grooming (manipulare și câștigare treptată a încrederii în scopul abuzului).

Abuzul poate apărea în orice relație și în orice moment. Se poate manifesta în orice comunitate, cultură sau religie și poate provoca prejudicii grave persoanei afectate sau poate conduce la exploatarea acesteia.

Forme de abuz

Abuzul emoțional/psihologic: Reprezintă o formă persistentă de maltratare emoțională a unei persoane, care îi afectează bunăstarea sau dezvoltarea. O anumită formă de abuz emoțional este prezentă în toate tipurile de abuz, dar acesta se poate manifesta și independent.

Abuzul fizic: Constă în provocarea intenționată a unor vătămări sau suferințe fizice unei persoane, de exemplu, prin lovire, împingere sau agresiune. Abuzul fizic poate îmbrăca și alte forme, precum otrăvirea sau provocarea deliberată a unei îmbolnăviri.

Abuzul sexual: Presupune implicarea unei persoane într-un act cu caracter sexual împotriva voinței sale, fără ca aceasta să aibă capacitatea de a înțelege situația și de a lua o decizie în cunoștință de cauză sau ca urmare a constrângerii. Exemplele includ violul, agresiunea sexuală, atingerile nepotrivite sau expunerea la comportamente ori materiale cu caracter sexual. Abuzul sexual poate include și exploatarea sexuală, atunci când sunt oferite cadouri, bani sau alte avantaje pentru a determina implicarea unei persoane în activități sexuale. Acesta poate avea loc și prin intermediul dispozitivelor electronice sau al rețelelor sociale.

Abuzul spiritual: Este o formă de abuz emoțional și psihologic, caracterizată printr-un tipar sistematic de comportamente coercitive și de control exercitate într-un context religios.

Acesta presupune folosirea convingerilor religioase și a credinței unei persoane pentru a-i provoca suferință sau prejudicii. Abuzul spiritual poate apărea și ca o consecință secundară a altor forme de abuz, atunci când acestea sunt săvârșite de o persoană care deține o poziție de autoritate spirituală și de încredere în cadrul Bisericii. O asemenea experiență poate afecta profund viața spirituală a persoanei.

Abuzul de putere: Se manifestă în diferite forme, în special din partea persoanelor aflate în poziții de autoritate, prin nerespectarea demnității, autonomiei, libertății și responsabilității celorlalți, mai ales a persoanelor aflate în situații de vulnerabilitate.Acesta poate include impunerea propriului mod de gândire, a propriilor interpretări și a propriei voințe, lipsa transparenței în relații și utilizarea șantajului emoțional pentru a-i determina pe ceilalți să servească scopurilor și intereselor personale ale celui care exercită puterea.

Abuzul de conștiință: Constă în încălcarea intimității și libertății interioare a unei persoane, prin manipularea acesteia pentru a acționa potrivit intereselor și indicațiilor celui care o controlează. Acest tip de abuz presupune exercitarea controlului asupra conștiinței persoanei, afectându-i libertatea de judecată, capacitatea de discernământ și sensibilitatea morală, prin impunerea criteriilor și convingerilor manipulatorului.

Neglijarea/Omisiunea de a interveni: Reprezintă neîndeplinirea responsabilității de a preveni un prejudiciu care poate afecta sănătatea, creșterea sau dezvoltarea unui copil ori a unui tânăr, prin neasigurarea nevoilor sale fizice sau psihologice fundamentale.

Abuzul între copii sau între persoane de aceeași vârstă (peer-on-peer abuse): Copiii și tinerii pot săvârși, la rândul lor, abuzuri asupra altor copii sau tineri. Acestea pot include intimidarea și hărțuirea, abuzul sexual, agresiunile fizice, abuzurile în mediul online sau producerea și distribuirea de imagini cu caracter sexual.

Intimidarea și hărțuirea (bullying): Reprezintă un tipar de comportamente amenințătoare, agresive, intimidante, abuzive, insultătoare, ofensatoare, crude, răzbunătoare, umilitoare sau degradante.

Aceste comportamente pot apărea între tineri, între adulți, individual sau în grup. Ele se pot manifesta atât în mediul fizic, cât și în mediul online.

Hărțuirea online sau cyberbullying-ul: Reprezintă intimidarea și hărțuirea prin intermediul rețelelor sociale, al jocurilor online sau al telefoanelor mobile.

Exemplele includ publicarea unor materiale ofensatoare, răspândirea de zvonuri sau distribuirea unor imagini umilitoare ori compromițătoare.

Sexting-ul (inclusiv imaginile cu caracter sexual produse de tineri): Presupune transmiterea sau distribuirea unor imagini cu caracter sexual, inclusiv fotografii în care persoana apare nudă sau parțial dezbrăcată, fie că este vorba despre propriile imagini, fie despre imaginile altor persoane.

Deținerea și distribuirea unor astfel de imagini care reprezintă persoane sub 18 ani constituie infracțiune în numeroase țări. În anumite circumstanțe, publicarea imaginilor cu caracter sexual ale unor persoane adulte, fără consimțământul acestora, poate constitui, de asemenea, infracțiune.

Consumul abuziv de droguri sau alcool: Reprezintă un tipar de comportament asociat consumului de substanțe care modifică dispoziția sau starea psihică a unei persoane. Nu toate substanțele care pot provoca efecte nocive sunt ilegale, însă consumul lor poate genera probleme pe termen lung. **Autovătămarea sau auto-neglijarea**: Autovătămarea constă în provocarea deliberată a unor leziuni propriei persoane sau în expunerea intenționată la situații care îi pot produce vătămări. În cazul tinerilor, autovătămarea reprezintă adesea o strategie de adaptare prin care aceștia încearcă să gestioneze sau să elibereze tensiunea emoțională.

Auto-neglijarea presupune incapacitatea sau neîndeplinirea responsabilității de a avea grijă de propria persoană, inclusiv în ceea ce privește igiena personală, sănătatea sau mediul de viață.

Dependența: Reprezintă dificultatea sau incapacitatea de a renunța la un anumit comportament ori la consumul unei substanțe, precum alcoolul, drogurile sau practicarea jocurilor de noroc, în ciuda consecințelor negative asupra relațiilor, sănătății, situației financiare și activității profesionale.

Dependența coexistă adesea cu alte dificultăți și poate crește vulnerabilitatea persoanei la constrângere, manipulare sau probleme de sănătate mintală.

Forme de exploatare

Exploatarea sexuală: Presupune constrângerea unei persoane să participe la activități cu caracter sexual prin folosirea puterii, a banilor sau a statutului social.

Sclavia modernă și traficul de persoane: Includ munca forțată, servitutea domestică, constrângerea, înșelăciunea sau obligarea unei persoane să trăiască în condiții de abuz și exploatare. Exemplele includ exploatarea prin prostituție și folosirea persoanelor pentru transportul sau distribuirea drogurilor.

Exploatarea prin intermediul grupărilor infracționale (gang exploitation): Se referă la implicarea sau exploatarea persoanelor de către grupări organizate, alcătuite din persoane de orice vârstă, care au o conducere și o structură internă definite, își atribuie sau exercită controlul asupra unui anumit teritoriu și desfășoară, individual sau colectiv, activități ilegale, uneori violente.

Exploatarea prin rețele de distribuție a drogurilor (County Lines): Termenul desemnează o practică prin care grupările implicate în traficul de droguri din marile orașe își extind activitățile în localități mai mici. Aceste grupări folosesc adesea violența pentru a elimina distribuitorii locali și exploatează copii și adulți vulnerabili, implicându-i în vânzarea și distribuirea drogurilor.

Practici tradiționale dăunătoare

Căsătoria forțată: Are loc atunci când o persoană este obligată să se căsătorească fără consimțământul său liber, prin utilizarea violenței, a amenințărilor sau a altor forme de constrângere. Această practică este ilegală în numeroase țări.

Mutilarea genitală feminină: Reprezintă orice procedură prin care organele genitale feminine sunt modificate sau vătămate în mod intenționat, din motive nemedicale și fără consimțământul informat al persoanei.

Această practică există în numeroase țări și este, de regulă, interzisă prin lege.

Violența motivată de onoare: Se referă la acte de violență sau infracțiuni săvârșite cu scopul declarat de a proteja sau apăra onoarea familiei ori a comunității.

Violența domestică sau abuzul în relații: Reprezintă comportamente abuzive sau violente manifestate în cadrul unei relații. Acestea formează adesea un tipar de comportamente prin care o persoană urmărește să exercite putere și control asupra alteia. Începând cu anul 2018, în definiția utilizată de documentul original este inclusă și urmărirea obsesivă sau hărțuirea repetată (stalking). Violența domestică include, de asemenea, comportamentele coercitive și de control.

Aceste forme de abuz pot afecta atât tinerii, cât și adulții.

Alte forme de abuz și situații de vulnerabilitate

Abuzul financiar: Presupune utilizarea ilegală sau necorespunzătoare ori administrarea abuzivă a banilor, bunurilor sau resurselor unei persoane.

Furtul, frauda, falsificarea documentelor, delapidarea, modificarea forțată a unui testament, privarea nejustificată a unei persoane instituționalizate de dreptul de a lua decizii și utilizarea abuzivă a unei procuri reprezintă forme de abuz sau exploatare financiară.[5]

Discriminarea: Apare atunci când o persoană este tratată în mod nefavorabil sau devine ținta unor comportamente abuzive din cauza unor caracteristici personale, precum rasa, sexul, genul, vârsta, dizabilitatea, religia sau convingerile, orientarea sexuală, aspectul fizic, originea culturală, sarcina și maternitatea, statutul marital sau parteneriatul civil.

Abuzul organizațional/instituțional: Apare atunci când o organizație sau instituție nu ia măsurile necesare pentru a preveni relele tratamente repetate, abuzul sau neglijarea copiilor ori a adulților aflați în situații de risc.

[5] Din Orientările Universale (Universal Guidelines Framework – UGF), emise de Comisia Pontificală pentru Protecția Minorilor (PCPM), martie 2024.

Bunăstarea psihică. Bunăstarea psihică reprezintă starea în care o persoană poate face față situațiilor obișnuite de stres ale vieții, poate desfășura activități productive și poate contribui la viața comunității. Orice persoană poate experimenta, în diferite momente ale vieții, perioade de bunăstare psihică sau de dificultăți emoționale și psihologice.

Problemele de sănătate mintală pot îmbrăca forme variate. Acestea pot diferi în ceea ce privește intensitatea, frecvența reapariției și durata, manifestându-se fie prin crize ocazionale, fie prin dificultăți persistente de-a lungul mai multor ani. Unele persoane care se confruntă cu probleme de sănătate mintală pot deveni mai vulnerabile, dezvoltând strategii de adaptare potențial dăunătoare, precum episoadele de anxietate intensă, autovătămarea sau ideația suicidară. În anumite situații, poate exista și un risc redus de manifestare a unor comportamente agresive.

Coduri de conduită

Exemplu de Cod de conduită al Congregației

- Mă angajez să promovez activ un mediu primitor și respectuos, în care fiecare persoană este tratată cu demnitate și prețuire și în care nicio formă de abuz, intimidare sau hărțuire nu este tolerată ori permisă.
- În tot ceea ce fac, mă voi strădui să îmi exercit poziția, puterea și autoritatea cu discernământ și umilință, contribuind la crearea unor comunități fraterne sigure, în care toate surorile să se simtă respectate și îngrijite.
- În exercitarea autorității care mi-a fost încredințată, îmi voi folosi responsabilitatea în beneficiul persoanelor aflate în grija mea, fără a profita de acestea sau a le exploata.
- Voi respecta, iubi și trata cu integritate fiecare persoană, indiferent de poziția, statutul, rasa, religia, originea etnică, genul sau vârsta acesteia.
- Voi menține relații bazate pe respectarea limitelor personale și voi evita orice contact fizic nepotrivit sau nedorit.
- Voi raporta autorităților competente orice caz cunoscut sau suspectat de abuz fizic, sexual ori emoțional sau de neglijare a minorilor ori a adulților vulnerabili.
- Voi oferi sprijin persoanelor care dezvăluie orice formă de abuz, într-un mod care să le încurajeze și să le consolideze autonomia, capacitatea de decizie și încrederea în propriile resurse.
- Voi respecta și proteja confidențialitatea în mod corespunzător, păstrând confidențiale toate informațiile pe care nu am dreptul să le divulg.
- Mă voi asigura că fondurile de care sunt responsabilă sau care se află sub administrarea mea sunt utilizate exclusiv în scopurile pentru care au fost destinate, acționând cu transparență și asumându-mi responsabilitatea pentru gestionarea acestora.
- Această Politică de salvgardare exprimă angajamentul nostru de a trăi și de a ne desfășura misiunea în conformitate cu idealurile Evangheliei, carisma și valorile formulate în Constituțiile noastre și în învățătura Bisericii.

Exemplu de Cod de conduită pentru adulții care desfășoară activități cu copii, tineri și adulți vulnerabili.

ESTE OBLIGATORIU:

- Să acționezi în conformitate cu carisma, principiile, orientările și procedurile specifice Congregației noastre.
- Să tratezi toate persoanele în mod egal și cu respect.
- Să stabilești relații și să interacționezi în mod adecvat cu copiii, tinerii și adulții aflați în situații de risc.
- Să intervii atunci când observi comportamente inacceptabile și să oferi, prin propria conduită, un exemplu de comportament corespunzător. Un mediu în care sunt tolerate intimidarea, ridicarea nepotrivită a tonului sau orice formă de discriminare este inacceptabil.
- Să respecți demnitatea sacră a fiecărei persoane și dreptul acesteia la viață privată.
- Să recunoști necesitatea unei atenții deosebite atunci când discuți subiecte sensibile cu copiii și tinerii, respectând întotdeauna limitele adecvate ale relației.
- Să eviți situațiile care ar putea compromite relația de încredere cu copiii și tinerii sau care sunt incompatibile cu o asemenea relație. Această regulă se aplică tuturor comportamentelor nepotrivite, inclusiv celor care ar putea constitui fapte ilegale.
- Să te întâlnești cu un copil sau cu un adult vulnerabil într-un spațiu deschis, vizibil și în care interacțiunea poate fi observată de alte persoane.
- Să ai în vedere că atât cuvintele, cât și comportamentele tale pot fi interpretate greșit.
- Să ai curajul de a interveni și de a raporta comportamentele abuzive.
- Să te asiguri că minorii și adulții vulnerabili cunosc și înțeleg ce trebuie să facă atunci când au o îngrijorare sau o suspiciune legată de salvgardare.

ESTE INTERZIS:

- Să adopți comportamente nepotrivite de natură fizică, verbală sau sexuală față de orice persoană aflată în situație de risc.
- Să discuți cu copiii și tinerii subiecte sau să folosești un limbaj pe care nu l-ai putea utiliza în mod firesc în prezența părinților sau a unui alt adult.
- Să organizezi o deplasare care presupune înnoptarea împreună cu un copil sau un tânăr fără a te asigura că va fi prezentă și o altă persoană autorizată.
- Să îți asumi riscuri atunci când bunul-simț și discernământul indică necesitatea unei abordări mai prudente.
- Să abuzezi fizic, emoțional sau sexual ori să exploatezi un copil, un adult vulnerabil sau orice altă persoană.

Exemplu de evaluare a riscurilor

Evaluarea riscurilor trebuie realizată, ca parte a bunelor practici de salvgardare, înainte de desfășurarea activităților care implică participarea copiilor, tinerilor sau adulților vulnerabili. Evaluarea riscurilor trebuie efectuată de persoana cea mai potrivită pentru această responsabilitate, în funcție de natura activității și de competențele necesare.

Se recomandă întocmirea unui document scris care să consemneze rezultatele evaluării. Acesta trebuie semnat, datat, să includă data prevăzută pentru revizuire și să fie păstrat în condiții de siguranță. Următoarele etape pot fi utilizate pentru evaluarea riscurilor asociate unei activități sau deplasări.

Trebuie avut în vedere că tabelul cu riscurile identificate și măsurile de salvgardare necesare nu este exhaustiv. Prin urmare, acesta trebuie completat cu orice alte riscuri și măsuri relevante pentru activitatea sau deplasarea respectivă.

Etapele evaluării riscurilor și ale asigurării salvgardării în cadrul unei activități sau deplasări

1. Identificarea riscurilor – identifică riscurile potențiale asociate activității sau deplasării.
2. Stabilirea măsurilor de salvgardare – identifică măsurile de prevenire și protecție necesare pentru gestionarea fiecărui risc.
3. Desemnarea persoanelor responsabile – consemnează cine este responsabil pentru asigurarea implementării măsurilor de salvgardare.
4. Stabilirea termenului de finalizare – precizează data până la care trebuie implementate măsurile identificate.
5. Semnarea, datarea, revizuirea și păstrarea documentului – asigură-te că evaluarea este semnată și datată, că este stabilită o dată pentru revizuire și că documentul este păstrat în condiții de siguranță.

Listă de verificare pentru evaluarea riscurilor de salvgardare

Lista de verificare pentru evaluarea riscurilor	Ce măsuri de salvgardare trebuie asigurate?	Cine este responsabil?	Data
Recrutarea în condiții de siguranță			
Au fost efectuate toate verificările necesare privind angajații și voluntarii, în conformitate cu procedurile de recrutare în condiții de siguranță?			
Dacă postul sau responsabilitatea o impune, a fost verificat cazierul judiciar al persoanelor respective?			
Au participat angajații și voluntarii la sesiuni de formare în domeniul salvgardării?			

Lista de verificare pentru evaluarea riscurilor	Ce măsuri de salvgardare trebuie asigurate?	Cine este responsabil?	Data
TRANSPORT			
Cine asigură transportul?			
Transportul este organizat în regim privat, de către Biserică sau de către o instituție?			
Există o asigurare valabilă pentru transport?			
Conducătorul auto a fost supus tuturor verificărilor necesare, conform procedurilor de recrutare în condiții de siguranță?			
RAPORTUL NUMERIC DINTRE PERSONAL ȘI PARTICIPANȚI			
Care este raportul numeric dintre angajați/voluntari și copii?			
Au fost luate în considerare nevoile copiilor sau ale adulților vulnerabili, precum și natura activității, înainte de stabilirea numărului necesar de angajați/voluntari?			
CONSIMȚĂMÂNT			
Au fost completate formularele de consimțământ pentru participarea la deplasare de către părinți, reprezentanți legali sau alte persoane autorizate?			
Au fost completate formularele de consimțământ pentru fotografiere, filmare și utilizarea imaginilor în mass-media sau în alte materiale de comunicare, de către părinți, reprezentanți			

legali sau alte persoane autorizate?			
Au fost consemnate eventualele obiecții ale părinților, reprezentanților legali sau ale altor persoane autorizate privind participarea la deplasare?			
Coordonatorii grupului dispun de numerele de telefon necesare în caz de urgență?			
Au fost consemnate cerințele alimentare specifice ale participanților?			
Au fost consemnate eventualele alergii ale participanților?			
Au fost identificate și consemnate nevoile speciale ale participanților care au dizabilități?			
Au fost consemnate nevoile medicale specifice ale participanților și au fost obținute datele de contact ale medicului?			

Lista de verificare pentru evaluarea riscurilor	**Ce măsuri de salvgardare trebuie asigurate?**	**Cine este responsabil?**	**Data**
SĂNĂTATE ȘI SECURITATE			
Au fost identificate pericolele fizice existente?			
Au fost luate măsuri pentru eliminarea sau remedierea acestor pericole?			
REȚELE SOCIALE ȘI COMUNICARE DIGITALĂ (fotografii, înregistrări video, telefoane mobile, rețele sociale, mesaje text și e-mailuri)			

Sunt pregătite formularele de consimțământ pentru fotografiere?			
Ce reguli sunt stabilite privind realizarea altor fotografii și utilizarea telefoanelor mobile?			
ASIGURĂRI			
Au fost încheiate, după caz, asigurările necesare: asigurare individuală, pentru activități profesionale, de călătorie, de transport, pentru spații și pentru vătămări corporale?			
RISCUL DE ABUZ SAU VĂTĂMARE DIN PARTEA ANGAJAȚILOR/VOLUNTARILOR, ÎNTRE COPII SAU ÎNTRE ADULȚI VULNERABILI			
Este respectat raportul numeric stabilit între angajați/voluntari și participanți?			
Sunt respectate cerințele și nevoile speciale ale copiilor sau adulților vulnerabili?			
Au fost angajații și voluntarii recrutați în conformitate cu procedurile de recrutare în condiții de siguranță și au fost efectuate verificările cazierului judiciar sau alte verificări echivalente?			
Au participat angajații și voluntarii la sesiuni de formare în domeniul salvgardării?			

Lista de verificare pentru evaluarea riscurilor	Ce măsuri de salvgardare trebuie asigurate?	Cine este responsabil?	Data
ALTE RISCURI IDENTIFICATE			
☐			
☐			
☐			

Nume și prenume: .....

Semnătura: .....

Funcția: .....

Data: .....

Data revizuirii: .....

Plan de siguranță

Prezentul model de Plan de siguranță poate fi adaptat pentru orice persoană consacrată care:

- A fost acuzată de abuz, de alte forme de vătămare sau de săvârșirea unor fapte penale.
- A fost supusă unor restricții privind exercitarea activității apostolice, pe durata unei investigații desfășurate în conformitate cu legislația civilă sau cu dreptul canonic.
- A fost eliberată după executarea unei pedepse privative de libertate, în urma unei hotărâri judecătorești.

1. Acordul privind Planul de siguranță

Prezentul Plan de siguranță reprezintă un acord încheiat între:

....., persoana vizată de acord,

și

....., Superioara, în numele

....., Congregației.

Acest acord urmărește atât binele persoanei vizate, cât și al membrelor comunității în care aceasta va locui, având drept scop protejarea copiilor și a persoanelor vulnerabile împotriva riscurilor. De asemenea, acordul urmărește protejarea comunității în ansamblul său și prevenirea oricăror noi situații de vătămare sau abuz.

2. Informarea și confidențialitatea

Următoarele persoane și autorități au fost informate cu privire la conținutul prezentului acord (lista se adaptează în funcție de situație):

- Superioara provincială/regională.
- Superioara locală.
- Delegata pentru salvgardare.
- Consilierul juridic al Congregației, dacă este cazul.
- Poliția/autoritățile civile competente.
- Alte persoane sau autorități, după caz.

Aceste persoane vor contribui la asigurarea respectării integrale a prevederilor acordului și la revizuirea periodică a acestuia.

3. Persoana vizată de acord

Nume și prenume: .....

Data nașterii: .....

Locația: .....

XXX va locui la adresa: .....

Începând cu data de ..... până la data de ..... / pentru o perioadă nedeterminată, în funcție de circumstanțe.

XXX nu are voie să intre în contact, sub nicio formă, cu victima/victimele sau cu persoanele înrudite ori aflate în legătură cu acestea.

4. Accesul la sacramente

Sfânta Euharistie

XXX va putea participa la Sfânta Liturghie la: .....

Sacramentul Reconcilierii

XXX va putea primi Sacramentul Reconcilierii la Biserica: .....

sau în cadrul întâlnirilor regulate cu duhovnicul său.

5. Viața în comunitate

- XXX va primi responsabilități specifice în cadrul comunității.
- XXX va menține un contact regulat și deschis cu Superioara și cu persoana de sprijin desemnată.
- XXX nu va desfășura activități pastorale care presupun contactul cu copii și/sau persoane vulnerabile.
- XXX nu va avea niciun contact cu victimele cărora le-a provocat suferință sau vătămare.
- XXX nu va avea contact cu alte persoane implicate în abuzul, vătămarea sau activitatea infracțională în cauză.

- XXX va participa la viața comunității în măsura în care acest lucru este adecvat și permis.
- Dacă este oportun și dacă rugăciunea comunitară se desfășoară exclusiv în prezența membrelor comunității, XXX va putea participa și la aceasta.

6. Vacanțe, reculegeri și deplasări

Orice vacanță, reculegere spirituală sau perioadă petrecută în afara comunității trebuie să aibă loc numai cu aprobarea explicită a Superioarei provinciale/regionale. Toate informațiile privind destinația și durata deplasării trebuie comunicate de XXX Superioarei locale. XXX nu are voie să revină în locurile în care au avut loc abuzul, vătămarea sau fapta penală. În anumite situații, aceste informații trebuie comunicate și autorităților civile sau poliției, potrivit cerințelor aplicabile.

7. Ținuta vestimentară

XXX nu va avea permisiunea de a purta haina monahală, pentru a evita situațiile în care, din cauza statutului religios aparent, i s-ar putea solicita sau permite implicarea în activități pastorale.

8. Persoana de sprijin

Pentru XXX va fi desemnată o persoană de sprijin, care să îi ofere însoțirea și susținerea necesare pentru a trăi în conformitate cu valorile Evangheliei, carisma și Constituțiile Congregatio Jesu. Persoana de sprijin va fi informată în mod corespunzător cu privire la motivele pentru care XXX nu mai exercită activități apostolice. (Pentru informații suplimentare, a se vedea secțiunea referitoare la rolul și responsabilitățile persoanei de sprijin.) XXX va trebui să beneficieze de îndrumare spirituală regulată, oferită de o altă persoană decât cea desemnată pentru sprijin.

9. Alte cerințe

Sănătatea și bunăstarea psihologică și fizică a persoanei vizate de acord sunt importante și trebuie avute în vedere în mod corespunzător.

- Dacă XXX are nevoi medicale specifice, acestea trebuie să fie îndeplinite, cu informarea Superioarei locale.
- Dacă a fost recomandată terapia și/sau supervizarea profesională externă, XXX trebuie să urmeze aceste recomandări.
- În cazul în care există probleme legate de dependențe, acestea trebuie monitorizate, iar XXX trebuie să accepte participarea la servicii specializate, sesiuni terapeutice sau întâlniri de sprijin pentru tratarea dependențelor.
- Dacă XXX exprimă sau manifestă indicii ale unor gânduri suicidare, situația trebuie tratată cu maximă seriozitate și trebuie asigurată îndrumarea către serviciile medicale specializate corespunzătoare.

10. Revizuirea acordului

Prezentul acord va fi revizuit periodic și cel puțin o dată pe an, în consultare cu Delegata pentru salvgardare, împreună cu Superioara competentă și cu alte persoane implicate, după caz. Revizuirea va urmări respectarea prevederilor acordului și adecvarea măsurilor stabilite la situația existentă.

11. Semnături

Persoana vizată de acord

Nume și prenume: .....

Semnătura: .....
Data: .....
Superioara provincială/regională
Nume și prenume: .....
Semnătura: .....
Data: .....
Alte persoane semnatare, după caz
Nume și funcție: .....
Semnătura: .....
Data: .....
Notă: Acesta este un model tradus din documentul original al Congregației. Aplicarea restricțiilor și a măsurilor prevăzute în Planul de siguranță trebuie să respecte dreptul canonic, legislația civilă aplicabilă și eventualele dispoziții ale autorităților competente.

Rolul persoanei de sprijin

Rolul persoanei de sprijin pentru o persoană consacrată acuzată

Desemnarea unei persoane de sprijin este realizată de Superioara provincială/regională sau de Superioara generală, în funcție de statutul persoanei acuzate, atunci când există una sau mai multe dintre următoarele situații:

- O persoană consacrată face obiectul unei investigații penale.
- O persoană consacrată face obiectul unor acuzații grave, care au fost raportate poliției în vederea investigării.
- O persoană consacrată a fost arestată și pusă sub acuzare pentru infracțiuni de natură sexuală sau pentru alte infracțiuni.
- O persoană consacrată este supusă unor restricții privind exercitarea activității apostolice, din cauza unor antecedente sau a unui tipar de comportament incompatibil cu vocația sa.

Desemnarea persoanei de sprijin este inclusă în Planul de siguranță (acord, contract sau decret prin care acesta este impus), care poate fi modificat și adaptat în funcție de nevoile și circumstanțele specifice fiecărei situații.

Persoana de sprijin

Rolul persoanei de sprijin nu este rezervat exclusiv unui preot. Acesta poate fi îndeplinit, după caz, de o persoană consacrată sau de o persoană laică, femeie ori bărbat.

Desemnarea se realizează în urma consultării persoanei acuzate. Se urmărește ca aceasta să poată propune o persoană în care are încredere. Cu toate acestea, decizia

finală, precum și responsabilitatea de a evalua caracterul adecvat al persoanei propuse și de a confirma desemnarea, revin Superioarei provinciale/regionale.

Dacă persoana propusă este un preot, desemnarea trebuie aprobată de Episcopul competent. Dacă este o persoană consacrată, este necesar consimțământul Superiorului sau al Superioarei sale.

Calitățile persoanei de sprijin

Dacă persoana de sprijin este un preot, acesta trebuie să aibă cel puțin 15 ani de la hirotonire și să se bucure de o bună reputație și de încrederea Episcopului său. Criterii echivalente de experiență și bună reputație se aplică și în cazul unei persoane consacrate.

În cazul unei persoane laice, este de preferat desemnarea unei persoane mature, care poate demonstra stabilitate în viața profesională, personală și spirituală.

Persoana de sprijin trebuie să îndeplinească următoarele criterii:

- Să fie considerată potrivită pentru această responsabilitate, fiind o persoană de încredere, discretă, onestă și înțeleaptă.
- Să demonstreze o cunoaștere temeinică a politicilor și procedurilor de salvgardare.
- Să aibă competențe pastorale solide și să fie un exemplu autentic de trăire a valorilor Evangheliei.
- Să fie o persoană de rugăciune și compasiune, capabilă să manifeste empatie, menținând în același timp limite clare și ferme în relațiile cu ceilalți.
- Să aibă o bună înțelegere a modului de identificare a comportamentelor de asumare a unor riscuri și a semnelor de ideație suicidară.
- Să nu fi făcut niciodată obiectul unor sesizări sau îngrijorări privind salvgardarea.
- Să declare orice conflict de interese real sau potențial, în orice moment al exercitării acestui rol.

Responsabilitățile persoanei de sprijin

Persoana de sprijin are următoarele responsabilități:

- Să își asume în mod formal această responsabilitate, prin semnarea unui acord cu Superioara competentă.
- Să respecte obligația de confidențialitate aferentă rolului, cu excepția situațiilor în care persoana acuzată dezvăluie informații privind riscuri sau îngrijorări legate de salvgardare, care trebuie comunicate persoanelor competente.

- Să păstreze evidențe corespunzătoare și profesioniste ale tuturor întâlnirilor și contactelor, cunoscând faptul că documentele respective sunt proprietatea Congregatio Jesu.
- Să accepte revizuirea angajamentului său la fiecare șase luni sau mai frecvent, dacă situația o impune.
- Să se întâlnească în mod regulat cu persoana acuzată.
- Să ofere sprijin emoțional, respectând limitele stabilite pentru această responsabilitate.
- Să se asigure că întâlnirile se desfășoară într-un mediu sigur și într-o atmosferă de sprijin.
- Să informeze cât mai curând posibil Delegata pentru salvgardare a Congregatio Jesu cu privire la orice îngrijorare identificată.
- Să informeze Delegata pentru salvgardare a Congregatio Jesu cu privire la orice recunoaștere a vinovăției sau dezvăluire a altor activități infracționale făcută de persoana acuzată.
- Să fie conștientă că, în cazul unei asemenea recunoașteri sau dezvăluiri, ar putea fi necesar să ofere o declarație poliției.
- Să discute cu persoana acuzată despre eventualele nevoi practice privind îngrijirea și siguranța sa, care pot fi abordate de Congregatio Jesu.
- Să încurajeze persoana acuzată în viața sa spirituală și de rugăciune, fără a-și asuma rolul de îndrumător spiritual sau, în cazul în care persoana de sprijin este preot, de confesor.
- Să participe, atunci când i se solicită, la întâlniri împreună cu persoana acuzată, pentru a-i oferi sprijin.
- Să beneficieze în mod regulat de supervizare profesională externă.
- Să participe anual la activități de formare profesională continuă.
- Să îndeplinească toate aceste responsabilități cu respectarea limitelor profesionale corespunzătoare.

Responsabilități care nu intră în atribuțiile persoanei de sprijin

- Persoana de sprijin nu trebuie să vorbească în numele persoanei acuzate și nici să devină intermediarul acesteia în comunicarea cu Delegata pentru salvgardare, Superioara competentă, autoritățile civile, presa, rețelele sociale sau orice alte instituții ori organisme implicate în proceduri juridice.
- Persoana de sprijin nu trebuie să își asume rolul de avocat canonist al persoanei acuzate.

Responsabilități care nu intră în atribuțiile persoanei de sprijin (continuare)

- Atunci când este necesar, poate fi solicitat sprijinul unui avocat specializat în drept canonic, în consultare cu persoana acuzată.
- Persoana de sprijin nu trebuie să își asume rolul de îndrumător spiritual al persoanei acuzate.

- Dacă persoana de sprijin este preot, aceasta nu trebuie să îndeplinească rolul de confesor al persoanei acuzate.
- Persoana de sprijin nu are rol de reprezentare sau apărare a intereselor persoanei acuzate și nu trebuie să răspundă comunicărilor adresate în mod direct acesteia sau în numele ei.
- Dacă persoana de sprijin are pregătire profesională în domeniul psihoterapiei sau psihiatriei, trebuie să fie clar stabilit că aceasta nu poate desfășura o relație terapeutică, formală sau informală, cu persoana acuzată.

Încetarea responsabilității persoanei de sprijin

Dacă, în orice moment, persoana de sprijin consideră că responsabilitățile acestui rol au devenit prea împovărătoare sau presupun un cost emoțional ori psihologic prea mare, aceasta poate solicita încetarea acordului și a sprijinului oferit persoanei acuzate.

Încetarea responsabilității trebuie comunicată din timp, astfel încât să poată fi stabilite măsuri alternative pentru continuarea sprijinului acordat persoanei acuzate.

Persoanei de sprijin trebuie să i se ofere posibilitatea unei întâlniri de evaluare și reflecție asupra experienței, în cadrul căreia să poată exprima dificultățile întâmpinate și să primească feedback, precum și o ultimă sesiune de supervizare profesională.

De asemenea, dacă persoana de sprijin nu își poate îndeplini responsabilitățile sau nu reușește să mențină limitele profesionale corespunzătoare, Superioara provincială/regională poate decide încetarea acordului sau contractului.

Aspecte de luat în considerare în cazul surorilor, novicelor și persoanelor aflate în formare care provin din alte Congregații

Atunci când surori, novice sau alte persoane aflate în formare solicită să intre în Congregație, anumite aspecte legate de salvgardare necesită o atenție deosebită.

a) Pentru toate persoanele aflate în formare care au parcurs anterior etape de formare în alte instituții sau comunități religioase:

- Obținerea unor recomandări și referințe corespunzătoare.
- Informații privind experiența și înțelegerea lor referitoare la îndrumarea spirituală și viața de rugăciune.
- Dovezi că înțeleg faptul că salvgardarea reprezintă o responsabilitate comună a tuturor membrelor Congregației.
- Confirmarea faptului că nu există proceduri judiciare în curs care le privesc.

b) Pentru surorile și novicele care provin dintr-o altă Congregație:

- Toate cerințele menționate anterior.
- Un raport de evaluare psihologică.

Formular de consimțământ pentru fotografiere și filmare

Consimțământ privind utilizarea fotografiilor și înregistrărilor video

Vă rugăm să completați acest formular pentru a ne acorda permisiunea de a realiza fotografii și înregistrări video și de a le utiliza în materialele noastre de promovare, atât tipărite, cât și online, pe durata și după încheierea XXXX.

Prin prezentul formular, acord dreptul deplin de utilizare a imaginilor rezultate din fotografiere și filmare, precum și a reproducerilor sau adaptărilor acestora, în scopuri de promovare, atât pe durata, cât și după încheierea XXXX.

Această utilizare poate include, fără a se limita la, publicarea imaginilor în materiale de promovare tipărite și online, pe rețelele sociale, în comunicate de presă și pe platforma X.

Nume și prenume: .....

Semnătura: .....

Data: .....

Declarație de angajament privind respectarea politicii de salvgardare

Congregatio Jesu se angajează să creeze și să mențină o cultură a salvgardării, transpunând în practică învățătura morală a Bisericii prin promovarea unei culturi a grijii și protecției față de toate persoanele aflate în situații de vulnerabilitate.

Prin urmare, declar că am citit și am înțeles conținutul prezentei Politici de salvgardare a Congregației și îmi asum responsabilitatea de a respecta și promova grija și protecția minorilor și adulților vulnerabili în cadrul misiunii mele apostolice.

Nume și prenume: .....

Semnătura: .....

Data: .....

Glosar

Abuz - În Cadrul de orientări universale (Universal Guidelines Framework – UGF), elaborat de Comisia Pontificală pentru Protecția Minorilor (PCPM), termenul „abuz” este utilizat într-un sens larg, incluzând atât abuzul asupra copiilor, cât și abuzul asupra adulților.

Abuz de putere- Reprezintă folosirea abuzivă a unei poziții, funcții sau responsabilități pentru a profita de o altă persoană. Abuzul de putere poate îmbrăca numeroase forme și poate apărea în situațiile în care o persoană exercită autoritate asupra alteia în virtutea relației dintre ele. Exemplele includ relațiile dintre angajator și angajat, profesor și elev, antrenor și sportiv, părinte sau tutore și copil, cleric ori persoană consacrată și credincios. Abuzul apare atunci când persoana aflată într-o poziție de autoritate își folosește puterea în propriul avantaj.

Limbaj accesibil - Presupune prezentarea informațiilor în formate diverse, adaptate persoanelor care au niveluri diferite de alfabetizare și de cunoaștere a limbii engleze, modalități diferite de comunicare, limbi diferite și capacități cognitive variate.

Adult - Orice persoană care a împlinit vârsta de 18 ani. În documentul UGF, termenul este utilizat într-un sens incluziv, referindu-se la toți adulții, inclusiv la cei aflați în situații de vulnerabilitate.

Abuz asupra adulților - Reprezintă tratarea necorespunzătoare a unei persoane adulte, care provoacă sau poate provoca vătămări fizice ori emoționale. Abuzul poate îmbrăca numeroase forme, inclusiv rele tratamente fizice sau verbale, neglijare, vătămare, agresiune, încălcarea drepturilor, viol, practici nedrepte, infracțiuni, exploatare sau alte forme de agresiune.

Există mai multe categorii de abuz asupra adulților, printre care:

- Abuzul sexual.
- Abuzul fizic.
- Abuzul emoțional/psihologic.
- Neglijarea.
- Abuzul asupra persoanelor vârstnice.
- Abuzul financiar.
- Exploatarea.*

În contextul Bisericii Catolice, este important să fie recunoscut și abuzul spiritual* ca formă distinctă de abuz.

Acuzație sau sesizare privind un presupus abuz - Reprezintă o plângere sau sesizare care nu a fost încă verificată și prin care se afirmă că o persoană a săvârșit un act de abuz asupra unui copil sau adult.

În documentul original, termenii „acuzație” și „plângere” sunt utilizați atât alternativ, cât și împreună.

Audit - Reprezintă un mecanism de evaluare a modului în care o autoritate eclezială, o activitate apostolică sau o structură a Bisericii aflată sub conducerea unei autorități ecleziale pune în aplicare Cadrul de orientări universale (UGF).

Episcop - Termenul desemnează un episcop diecezan sau arhiepiscop, Ordinariul unui Ordinariat, prelatul unei prelaturi personale din Biserica Latină, precum și eparhul unei Biserici Orientale.

Drept canonic - Reprezintă ansamblul normelor juridice ale Bisericii, incluzând Codul de Drept Canonic revizuit, promulgat de Papa Ioan Paul al II-lea în anul 1983, Codul Canoanelor Bisericilor Orientale, promulgat în anul 1990, precum și orice alte norme legislative universale sau particulare promulgate de autoritatea eclezială competentă.

Delict canonic - În contextul prezentului document, termenul se referă la delictele canonice[18] de abuz sexual săvârșite de clerici și persoane consacrate, care includ: Constrângerea unei persoane, prin violență, amenințare sau abuz de autoritate, să săvârșească ori să suporte acte sexuale. Săvârșirea de acte sexuale cu un minor sau cu o persoană vulnerabilă.[19]

Producerea, expunerea, deținerea sau distribuirea de materiale pornografice care implică minori, inclusiv prin mijloace electronice, precum și recrutarea sau determinarea unui minor ori a unei persoane vulnerabile să participe la reprezentări pornografice. Aceste fapte sunt prevăzute pentru clerici și persoane consacrate la articolul 1 §1 litera a) din documentul Vos estis lux mundi.

Copii Persoane care nu au împlinit vârsta de 18 ani.

Abuz asupra copiilor - Definițiile juridice ale abuzului asupra copiilor diferă de la o țară la alta.Definiția prezentată mai jos aparține Organizației Mondiale a Sănătății (OMS) și este preluată prin intermediul Institutului Australian pentru Studii Familiale. Abuzul asupra copiilor include toate formele de rele tratamente fizice și/sau emoționale, abuz sexual, neglijare sau tratament neglijent, exploatare comercială ori de altă natură, care provoacă sau pot provoca prejudicii sănătății, supraviețuirii, dezvoltării sau demnității copilului, în contextul unei relații de responsabilitate, încredere sau putere.

- Abuzul și neglijarea copiilor sunt împărțite, în mod obișnuit, în cinci categorii:
- Abuzul fizic.
- Abuzul emoțional/psihologic.
- Neglijarea.
- Abuzul sexual.
- Expunerea la violență în familie.

În contextul Bisericii Catolice, este important ca abuzul spiritual* să fie recunoscut ca o formă suplimentară de abuz.

Autoritate eclezială Termenul desemnează:

Un episcop diecezan sau arhiepiscop, Ordinariul unui Ordinariat, prelatul unei prelaturi personale din Biserica Latină sau eparhul unei eparhii dintr-o Biserică Orientală. Autoritatea competentă, indiferent de denumirea acesteia, care exercită

responsabilitatea de conducere a institutelor religioase în conformitate cu Constituțiile proprii. În cazul persoanelor juridice publice de drept canonic constituite pentru îndeplinirea unei misiuni apostolice, autoritatea competentă potrivit statutelor acestora. Autoritatea eclezială superioară competentă pentru orice altă activitate apostolică din cadrul Bisericii, în conformitate cu normele proprii.

Structură eclezială (Church Body) – Desemnează o dieceză, un institut religios, o persoană juridică publică de drept canonic constituită pentru îndeplinirea unei misiuni apostolice (inclusiv instituțiile și organismele afiliate acesteia) sau o asociație recunoscută drept catolică, în conformitate cu dreptul canonic.

Protocoale ecleziale (Church Protocols) – Reprezintă procedurile oficiale sau ansamblul de norme care reglementează activitatea Bisericii Catolice, cum ar fi Vos estis lux mundi.

Standardul de probă în materie civilă (Civil Standard) – Se referă la nivelul de probă necesar pentru ca persoana căreia îi revine sarcina probei să demonstreze susținerile formulate într-o cauză.

Standardele de probă diferă în funcție de natura procedurii. Cel mai frecvent standard utilizat în procedurile civile este cel al preponderenței probabilităților, care include principiile stabilite în cauza Briginshaw v Briginshaw. Acesta presupune că este mai probabil ca faptele relatate de persoană să se fi petrecut decât să nu se fi petrecut. În cauzele penale, standardul de probă este cel al demonstrării vinovăției dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Cler (Clergy) – Include episcopii, preoții și diaconii.

Clerici și persoane consacrate provenite din alte țări (Clergy and Religious from Other Countries) – Desemnează orice cleric sau membru al unui institut religios care este recrutat ori primit în mod specific din străinătate de către o autoritate eclezială sau o structură a Bisericii.

Cleric (Cleric) – Desemnează episcopii, preoții și diaconii.

Clericalism (Clericalism) – Reprezintă o atitudine față de clerici sau persoane consacrate caracterizată prin deferență excesivă și prin presupunerea unei superiorități morale a acestora. Papa Francisc a arătat că această atitudine apare atunci când clericii se consideră superiori și se îndepărtează de oameni. Clericalismul poate fi încurajat atât de preoți, cât și de persoane laice.

Afectare cognitivă (Cognitive Impairment) – Reprezintă dificultățile unei persoane de a-și aminti informații, de a învăța lucruri noi, de a se concentra sau de a lua decizii care îi influențează viața cotidiană, ca urmare a unei afecțiuni. Printre cauzele afectării cognitive de lungă durată sau permanente se numără demența, accidentul vascular cerebral și leziunile cerebrale.

Conflict de interese (Conflicts of Interest) – Reprezintă situațiile reale sau percepute în care apare un conflict între responsabilitățile oficiale ale unei persoane și interesele sale private, care ar putea influența îndeplinirea acestor responsabilități.

Un asemenea conflict implică, de regulă, principii divergente sau dorințe și nevoi incompatibile și poate apărea atunci când o persoană exercită simultan mai multe roluri sau funcții.

Viața consacrată/Institutul de viață consacrată (Consecrated Life/Institute of Consecrated Life) – Reprezintă o formă de viață în Biserica Catolică în care credincioșii își asumă sfaturile evanghelice ale castității, sărăciei și ascultării prin voturi sau alte legături sacre, conform canoanelor 573–730 din Codul de Drept Canonic. Pe lângă apartenența la un institut de viață consacrată, viața consacrată poate fi trăită și individual. Biserica Catolică recunoaște, printre formele individuale de viață consacrată, viața eremitică și consacrarea fecioarelor, fără ca acestea să presupună apartenența la un institut.

Siguranță culturală (Cultural Safety) – Reprezintă un mediu sigur pentru persoane de toate originile etnice și identitățile culturale, în care identitatea, particularitățile și nevoile acestora nu sunt atacate, contestate sau negate. Aceasta presupune respect reciproc, înțelegere și cunoaștere împărtășite, precum și experiența de a învăța, trăi și lucra împreună cu demnitate, printr-o ascultare autentică.

Dicaster (Dicastery) – Reprezintă un departament al Curiei Romane.

Demnitatea și dreptul de a-și asuma riscuri (Dignity or Right to Risk) – Se referă la recunoașterea dreptului fiecărei persoane de a-și asuma riscuri rezonabile Acest principiu recunoaște că restrângerea excesivă a dreptului de a lua decizii și de a-și asuma riscuri poate limita dezvoltarea personală, stima de sine și calitatea generală a vieții.

Capacitate decizională diminuată (Diminished Capacity) – Se referă la situația în care un adult trebuie să ia o decizie, dar nu poate realiza una sau mai multe dintre etapele necesare acestui proces.

Luarea unei decizii presupune trei elemente fundamentale:

- Înțelegerea naturii și a consecințelor deciziei.
- Luarea deciziei în mod liber și voluntar.
- Comunicarea deciziei printr-o modalitate adecvată.

Atunci când o persoană nu poate îndeplini una dintre aceste etape, capacitatea sa de luare a deciziilor poate fi afectată.

Dieceză (Diocese) – Desemnează o dieceză, arhiedieceză, ordinariat sau prelatură personală din Biserica Latină, precum și o eparhie dintr-o Biserică Orientală.

Persoane cu dizabilități (Persons with Disabilities) – Sunt persoanele care prezintă deficiențe fizice, mintale, intelectuale sau senzoriale care, în interacțiune cu diverse bariere, pot împiedica participarea lor deplină și efectivă la viața societății, în condiții

de egalitate cu celelalte persoane. (Sursa indicată în documentul original: Convenția Organizației Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități, articolul 2.)

Diversitate (Diversity) – Se referă la existența unor persoane cu origini rasiale, etnice, socioeconomice și culturale diferite, precum și cu stiluri de viață, experiențe și interese variate.

Diversitate sexuală (Diverse Sexuality) – Se referă la diversitatea caracteristicilor sexuale, a orientărilor sexuale și a identităților de gen, fără a fi necesară enumerarea fiecărei identități, comportament sau caracteristici care alcătuiesc această diversitate.

Abuz asupra persoanelor vârstnice (Elder Abuse) – Reprezintă un act singular sau repetat ori lipsa unei intervenții adecvate, într-o relație în care există o așteptare legitimă de încredere, care provoacă suferință sau prejudicii unei persoane vârstnice.

Abuz emoțional asupra adulților (Emotional Abuse – Adults) – Reprezintă o formă frecventă de abuz întâlnită în relațiile apropiate. Acesta apare atunci când o persoană este supusă unor comportamente sau acțiuni menite să îi restrângă ori să îi controleze comportamentul, cu intenția de a-i provoca suferință emoțională sau teamă, prin manipulare, izolare sau intimidare.

Abuz emoțional asupra copiilor (Emotional Abuse – Children) – Se referă la comportamentele verbale sau simbolice nepotrivite ale unui părinte sau îngrijitor față de un copil și/sau la un tipar persistent de neasigurare a sprijinului emoțional, a afecțiunii și a disponibilității emoționale necesare dezvoltării acestuia. Asemenea acțiuni sau omisiuni pot afecta stima de sine a copilului și capacitatea sa de a dezvolta relații și competențe sociale.

Exploatare (Exploitation) – Reprezintă supunerea deliberată a unei persoane la rele tratamente, manipulare sau exercitarea abuzivă a puterii și controlului asupra acesteia. Exploatarea presupune profitarea de o persoană sau de o situație, de regulă, dar nu întotdeauna, pentru obținerea unui avantaj personal.

Expunerea la violență în familie (Exposure to Family Violence) – Este considerată, în general, o formă de abuz psihologic asupra copilului. Aceasta apare atunci când un copil este prezent și vede sau aude cum un părinte ori un frate sau o soră este supus(ă) abuzului fizic, sexual sau psihologic. Expunerea poate include și situațiile în care copilul vede consecințele violenței exercitate de un membru al familiei asupra persoanelor sau bunurilor.

Abuz financiar (Financial Abuse) – Presupune utilizarea ilegală sau necorespunzătoare ori administrarea abuzivă a banilor, bunurilor sau resurselor unei persoane.

Furtul, frauda, falsificarea documentelor, delapidarea, modificarea forțată a unui testament, privarea nejustificată a unei persoane instituționalizate de dreptul de a lua decizii și utilizarea abuzivă a unei procuri reprezintă forme de abuz sau exploatare financiară.

Formare/Program de formare (Formation/Programme) – Reprezintă un program de pregătire a persoanelor pentru hirotonire sau depunerea voturilor religioase, precum și un parcurs de formare pe tot parcursul vieții, ca răspuns la chemarea lui Cristos de a proclama și trăi mesajul Evangheliei în cadrul vieții Bisericii.

Bună reputație și situație canonică regulară (Good Standing) – Desemnează situația unei persoane care și-a îndeplinit toate obligațiile în domeniul salvgardării și care nu face obiectul niciunei acuzații, proceduri disciplinare, sancțiuni sau suspendări.

Grooming – manipularea și câștigarea treptată a încrederii unui copil în scopul abuzului (Grooming – Child) – Reprezintă un tipar de comportamente prin care o persoană urmărește să stabilească o relație cu un copil, ca etapă pregătitoare pentru abuzul sexual. Acesta poate include construirea unei relații de prietenie aparent „speciale” cu copilul. Grooming-ul poate presupune și influențarea părinților sau a altor adulți, astfel încât aceștia să perceapă relația cu copilul ca fiind normală și benefică.

Grooming – manipularea unui adult în scopul abuzului (Grooming – Adult) – Reprezintă un comportament de manipulare prin care o persoană este adusă treptat într-o situație de izolare, dependență și încredere crescută față de manipulator, devenind astfel mai vulnerabilă la comportamente abuzive.

Tutore/Reprezentant legal (Guardian) – Desemnează persoana sau persoanele care au autoritatea legală de a proteja și administra interesele personale și patrimoniale ale unei alte persoane.

Abuz instituțional (Institutional Abuse) – Reprezintă abuzul sau îngrijirea necorespunzătoare care are loc într-o instituție ori într-un serviciu specializat de îngrijire.

Printre cauzele posibile ale abuzului instituțional se numără:

- Existența unei culturi organizaționale „închise”, în care transparența este descurajată.
- Lipsa flexibilității și a posibilităților de alegere pentru persoanele care beneficiază de servicii.
- Neverificarea corespunzătoare a antecedentelor personalului și lipsa unor interviuri adecvate în procesul de recrutare.
- Formarea insuficientă a personalului.
- Lipsa politicilor și procedurilor de salvgardare.

- Lipsa sprijinului oferit personalului de către conducere.
- Supervizarea necorespunzătoare.
- Standarde scăzute de îngrijire.

Persoană laică (Lay Person) – Desemnează membrii Bisericii Catolice și personalul care activează în cadrul Bisericii, cu excepția episcopilor, preoților, diaconilor și persoanelor consacrate.

Persoane cu responsabilități de conducere (Leaders) – Desemnează persoanele responsabile de luarea unor decizii importante privind conducerea și administrarea unei structuri ecleziale și/sau de coordonarea inițiativelor de îmbunătățire a activității Bisericii.

Mentor (Mentor) – Reprezintă o persoană cu experiență, care se bucură de încredere și oferă, pe o anumită perioadă, îndrumare, sfaturi și sprijin unei persoane mai tinere sau cu mai puțină experiență.

Misiune apostolică/Activitate apostolică (Ministry) – Reprezintă orice activitate desfășurată în cadrul Congregației sau de către membrele acesteia, autorizată printr-o numire oficială și destinată îndeplinirii activităților apostolice și caritative ale Bisericii Catolice.

Neglijarea unui adult (Neglect – Adult) – Reprezintă neîndeplinirea de către persoana responsabilă de îngrijire a obligației de a asigura nevoile esențiale ale adultului aflat în grija sa.

Neglijarea unui copil (Neglect – Child) – Reprezintă neîndeplinirea de către un părinte sau îngrijitor a responsabilității de a asigura nevoile fundamentale necesare dezvoltării fizice și emoționale a copilului. Neglijarea fizică poate include neasigurarea hranei, adăpostului, îmbrăcămintei, supravegherii, igienei sau îngrijirilor medicale adecvate.

Autor al abuzului (Offender) – Desemnează o persoană care a recunoscut săvârșirea unui abuz sau a cărei responsabilitate pentru abuz a fost stabilită de o instanță judecătorească, în cadrul unei proceduri penale sau civile, ori printr-o procedură desfășurată de autoritățile competente sau de Biserică.

Îngrijire pastorală (Pastoral Care) – Reprezintă responsabilitatea unei persoane pentru bunăstarea altei persoane sau a unei comunități de credință. Aceasta include oferirea de îndrumare și sprijin spiritual, educație, consiliere, îngrijire medicală și asistență în situații de nevoie. Toate activitățile care implică supravegherea sau educarea copiilor și tinerilor constituie forme de îngrijire pastorală.

Personal (personal eclezial) – Desemnează clericii, persoanele consacrate sau alte persoane angajate de o structură eclezială ori care își desfășoară activitatea în cadrul acesteia în baza unui contract, subcontract, ca voluntari sau fără remunerație.

Abuz fizic – Reprezintă un act de agresiune fizică neaccidentală, care provoacă durere sau vătămare corporală și care poate include constrângerea fizică sau imobilizarea forțată a unei persoane. Abuzul fizic poate fi intenționat sau poate apărea ca o consecință neintenționată a aplicării pedepselor corporale.

Evaluare preliminară – Atunci când este formulată o sesizare privind un presupus abuz, Delegata pentru salvgardare, în colaborare cu Superioara provincială/regională, colectează informații referitoare la persoana acuzată, pentru a verifica dacă aceasta desfășura activități apostolice sau se afla în locul și în perioada menționate în sesizare. Aceeași verificare poate fi realizată și în cazul victimei, de exemplu, pentru a stabili dacă aceasta era elevă într-o școală CJ sau Loreto în perioada indicată.

Supervizare profesională/pastorală – Reprezintă o activitate profesională în cadrul căreia personalul participă la un proces de reflecție și învățare, sub îndrumarea unui supervizor. Supervizarea sprijină personalul în asumarea responsabilităților privind respectarea standardelor profesionale, dezvoltarea competențelor specifice rolului său, precum și înțelegerea și aplicarea politicilor și procedurilor structurii ecleziale. În cazul clericilor și al persoanelor consacrate, supervizarea profesională contribuie la menținerea limitelor adecvate în relațiile pastorale și la îmbunătățirea calității misiunii apostolice.

Program de dezvoltare a comportamentelor de autoprotecție – Reprezintă un tip de program de prevenire a abuzului, organizat sub forma unui parcurs educațional structurat și adaptat vârstei, care urmărește să ofere copiilor și tinerilor cunoștințele și abilitățile necesare pentru a-și spori siguranța personală.

Practica reflexivă – Reprezintă o metodă de dezvoltare profesională care presupune analizarea atentă a propriilor experiențe, pentru a înțelege modul în care cunoștințele sunt aplicate în practică. Aceasta este concepută ca un proces continuu, prin care persoana reflectează asupra unei experiențe pentru a identifica ce s-a întâmplat și care a fost propriul rol în situația respectivă, inclusiv comportamentele, gândurile și emoțiile asociate. Practica reflexivă permite identificarea unor schimbări în modul de abordare a situațiilor similare în viitor, în scopul îmbunătățirii activității profesionale.

Congregație religioasă – Reprezintă o structură eclezială din cadrul Bisericii Catolice, ale cărei membre sau membri se angajează, prin voturi religioase, să trăiască în sărăcie, castitate și ascultare. Societățile de viață apostolică se aseamănă cu institutele religioase prin faptul că membrii lor trăiesc în comunitate. Aceștia nu

depun voturi religioase, ci își trăiesc angajamentul potrivit scopului apostolic al societății. În documentul Cadrul de orientări universale (UGF), termenul „institute religioase” este utilizat într-un sens larg, incluzând institutele religioase, societățile de viață apostolică și institutele seculare.

Persoană consacrată – Desemnează un membru al unui institut de viață consacrată sau al unei societăți de viață apostolică.

Revizuire – Poate desemna o evaluare internă sau externă a modului în care este implementată Politica de salvgardare. Revizuirea poate reprezenta, de asemenea, o evaluare realizată în cadrul procesului de îmbunătățire continuă, ca urmare a monitorizării aplicării recomandărilor formulate în urma unui audit.

Profil de risc – Reprezintă o evaluare realizată pe baza principalilor factori de risc relevanți pentru salvgardare.

Comisia/Echipa pentru salvgardare – Reprezintă o structură constituită pentru a consilia și sprijini echipa de conducere în toate aspectele legate de salvgardare, inclusiv în elaborarea și implementarea Planului de aplicare a politicii de salvgardare și în coordonarea autoevaluărilor anuale la nivel local. Membrele și membrii Comisiei/Echipei trebuie să dețină competențe profesionale relevante și diversificate în domeniul salvgardării.

Cultura salvgardării – Presupune integrarea principiilor și practicilor de salvgardare în toate activitățile desfășurate de Congregatio Jesu. Promovarea acestei culturi urmărește ca tinerii și adulții aflați în situații de risc să știe și să aibă încredere că vor fi ascultați și sprijiniți.

Declarație de angajament privind salvgardarea – Reprezintă un document prin care o Congregație își exprimă angajamentul de a proteja copiii și adulții împotriva oricăror forme de vătămare sau abuz. Această declarație contribuie la definirea și consolidarea culturii salvgardării în cadrul Congregației.

Coordonator pentru salvgardare – Desemnează persoana care promovează activ salvgardarea și coordonează implementarea Cadrului de orientări universale (UGF) și a protocoalelor locale de salvgardare ale Bisericii în cadrul unei Congregații.

În Congregatio Jesu, aceste responsabilități fac parte din rolul Delegatei pentru salvgardare.

Plan de implementare a politicii de salvgardare – Reprezintă un document care stabilește acțiunile necesare la nivelul întregii Congregatio Jesu pentru a asigura aplicarea efectivă a practicilor de salvgardare. Planul include acțiuni, strategii, responsabilități, delegarea atribuțiilor și mecanisme de responsabilizare și permite

monitorizarea progresului și a procesului de revizuire. Implementarea acestuia este supravegheată de Comisia/Echipa pentru salvgardare.

Politici și proceduri de salvgardare – Reprezintă ansamblul politicilor și procedurilor Congregatio Jesu care reglementează aspectele legate de salvgardarea copiilor și adulților.

Acestea includ, fără a se limita la:

- Recrutarea personalului și a voluntarilor în condiții de siguranță.
- Evaluarea și gestionarea riscurilor.
- Gestionarea îngrijorărilor și sesizărilor privind presupusele abuzuri.
- Utilizarea adecvată și responsabilă a aplicațiilor și platformelor online.

Abuz sexual asupra adulților (Sexual Abuse – Adult) – Abuzul sexual reprezintă o formă de agresiune sexuală. Acesta include violul, agresiunea sexuală, hărțuirea sexuală și orice alte forme de încălcare a integrității sexuale a unei persoane. Activitatea sexuală cu un adult care, din cauza unei afecțiuni psihice sau fizice (precum demența), nu are capacitatea de a-și exprima consimțământul informat constituie agresiune sau abuz sexual. Agresiunea sau abuzul sexual include și situațiile în care o persoană, prin violență, amenințări sau abuz de autoritate, săvârșește un delict canonic ori constrânge o altă persoană să efectueze sau să suporte acte sexuale. Agresiunea sexuală constituie infracțiune.

Abuz sexual asupra copiilor (Sexual Abuse – Child) – Reprezintă implicarea unui copil sub 18 ani în activități cu caracter sexual pentru care nu poate exprima un consimțământ informat sau care încalcă normele legale de protecție a minorilor. Include violul, agresiunea sexuală, atingerile nepotrivite, exploatarea sexuală, expunerea la materiale pornografice, manipularea în scopul abuzului (grooming) și abuzul sexual în mediul online. Acesta poate fi săvârșit prin constrângere, manipulare, abuz de putere sau exploatarea unei relații de încredere.Agresiunea sexuală constituie infracțiune.

Abuz spiritual (Spiritual Abuse) – Reprezintă o formă de abuz în care convingerile religioase și credința unei persoane sunt folosite pentru a-i provoca suferință sau prejudicii. Abuzul spiritual poate apărea și ca o consecință secundară a altor forme de abuz, atunci când acestea sunt săvârșite de o persoană care deține o poziție de autoritate spirituală și de încredere în cadrul Bisericii. O asemenea experiență poate afecta negativ viața spirituală și relația persoanei cu credința.

Terți (Third Parties) – Desemnează orice persoană fizică, grup sau persoană juridică din afara Congregatio Jesu care oferă sau beneficiază de servicii și facilități în baza unor relații contractuale cu Congregația.

Risc temporar (Transient Risk) – Reprezintă o situație de vulnerabilitate de scurtă durată, care poate apărea în diferite etape ale vieții unei persoane.

O persoană poate deveni temporar vulnerabilă în următoarele situații:

- Suferință emoțională profundă.
- Pierderea unei persoane dragi și perioada de doliu.
- Destrămarea unei relații.
- Lipsa unei locuințe.
- Pierderea locului de muncă.
- Dificultăți financiare.

Sprijin centrat pe victimă și fundamentat pe înțelegerea traumei (Trauma-informed and Victim-centered Support) – Reprezintă o abordare bazată pe identificarea și valorificarea resurselor și capacităților persoanei, fundamentată pe cinci principii esențiale:

1. Siguranță – Asigurarea unui mediu fizic și emoțional sigur.
2. Încredere – Construirea unor relații bazate pe transparență, consecvență și încredere.
3. Libertatea de alegere – Respectarea autonomiei și a dreptului persoanei de a lua decizii privind propria viață.
4. Colaborare – Implicarea activă a persoanei în identificarea nevoilor și în stabilirea măsurilor de sprijin.
5. Consolidarea autonomiei și a capacității de decizie – Sprijinirea persoanei pentru a-și recunoaște și valorifica propriile resurse, a-și recâștiga controlul asupra vieții și a participa activ la procesul de recuperare.

Serviciile care au la bază înțelegerea traumei urmăresc să nu provoace suferințe suplimentare.

Acestea evită retraumatizarea și învinovățirea victimelor pentru modalitățile prin care încearcă să facă față reacțiilor traumatice. În același timp, transmit un mesaj de speranță și încredere în posibilitatea vindecării și recuperării.

În cadrul acestor servicii, supraviețuitorii traumei sunt recunoscuți ca persoane unice, care au încercat să facă față experiențelor traumatice folosind resursele și capacitățile de care dispuneau în acel moment.

Adult vulnerabil (Vulnerable Adult) – Desemnează orice persoană care a împlinit vârsta de 18 ani și care prezintă un risc crescut de a suferi abuzuri.

Această categorie poate include persoane:

- Vârstnice.

- Cu dizabilități.
- Care se confruntă cu probleme de sănătate mintală.
- Cu o capacitate de luare a deciziilor diminuată.
- Cu afectare cognitivă.
- Care au suferit abuzuri în trecut.
- Care se confruntă cu situații de vulnerabilitate temporară.
- Care, în contextul participării la activități apostolice sau al primirii unor servicii pastorale, se află într-o relație caracterizată printr-un dezechilibru de putere.
- Care aparțin populațiilor originare și/sau comunităților indigene.
- Care provin din medii culturale și lingvistice diverse.
- Care prezintă o diversitate a orientărilor sexuale, identităților de gen sau caracteristicilor sexuale.
- Care se confruntă cu orice altă limitare sau situație dificilă ce le reduce capacitatea de a se proteja împotriva abuzurilor.

Toleranță zero (Zero Tolerance) – Reprezintă angajamentul ferm de a preveni, raporta și aborda toate formele de abuz, comportament necorespunzător și neglijare în cadrul Bisericii.

Această poziție își are rădăcinile în învățătura Bisericii Catolice și reflectă demnitatea și valoarea inerente fiecărei persoane, creată după chipul lui Dumnezeu.

Principiul toleranței zero impune adoptarea unor măsuri proactive de protecție, răspunsuri rapide și transparente la sesizările privind presupusele abuzuri, îndepărtarea definitivă din activitatea apostolică a oricărei persoane condamnate pentru abuz sexual, precum și o abordare pastorală în îngrijirea victimelor.

Această abordare trebuie să fie călăuzită de milostivire, dreptate și căutarea adevărului, pentru a asigura siguranța și respectarea demnității tuturor membrilor comunității ecleziale.

Model de pliant informativ pentru victimele și supraviețuitorii abuzului

Acest model trebuie adaptat în funcție de contextul și resursele disponibile la nivel local. Scopul pliantului este de a oferi victimelor și supraviețuitorilor, după întâlnirea cu Delegata pentru salvgardare, informații clare și accesibile privind etapele care urmează în legătură cu sesizarea formulată. De asemenea, pliantul prezintă formele de sprijin care pot fi oferite de Congregație, precum și serviciile și resursele disponibile la nivel local, inclusiv în afara structurilor Bisericii.

1. Recunoștință

Îți mulțumim pentru curajul de a vorbi despre abuzul pe care l-ai suferit.

Apreciem încrederea pe care ne-ai acordat-o și înțelegem că nu este ușor să vorbești despre o asemenea experiență. Tratăm cu maximă seriozitate toate sesizările privind presupusele abuzuri și respectăm obligațiile legale de raportare către autoritățile competente.

2. Pașii următori

Așa cum ți-am explicat în cadrul întâlnirii, procedura privind sesizarea formulată urmează să fie inițiată sau a fost deja începută, după caz. Înțelegem că acest proces poate dura mult timp și că poate reprezenta o experiență dificilă. Ne angajăm să îți oferim, în măsura posibilului și în limitele prevederilor legale aplicabile, informații privind evoluția procedurii, dacă dorești să le primești.

3. Persoana de contact

Așa cum am discutat, putem desemna o persoană de contact care să îți ofere informații și să faciliteze comunicarea cu Congregația pe parcursul procedurii. Te rugăm să ne comunici dacă dorești să beneficiezi de această posibilitate.

4. Formele de sprijin pe care le putem oferi

În cadrul întâlnirii noastre, ți-am explicat că putem acoperi costurile serviciilor de terapie sau consiliere psihologică de care ai nevoie. De asemenea, putem suporta costurile altor forme de sprijin, inclusiv ale îndrumării spirituale. Te rugăm să ne comunici dacă dorești să beneficiezi de aceste servicii.

Compensații financiare și măsuri reparatorii

În cadrul întâlnirii am discutat și despre posibilitatea obținerii unor compensații financiare sau a altor forme de reparare a prejudiciului suferit. Te invităm să reflectezi asupra acestei posibilități și să ne comunici dacă dorești informații suplimentare privind procedura corespunzătoare.

5. Alte resurse externe de sprijin

Mai jos sunt prezentate informații despre alte servicii și resurse care îți pot fi de ajutor și care funcționează independent de Biserică și de Congregația noastră. Se vor completa, în funcție de contextul local, datele de contact ale serviciilor specializate de sprijin pentru victime, ale serviciilor de consiliere psihologică, asistență juridică și ale autorităților competente.

Date de contact ale Delegatei pentru salvgardare

Nume și prenume: .....

Funcția: Delegata pentru salvgardare

Telefon: .....

E-mail: .....

Provincia/Regiunea: .....

Listă de verificare pentru gestionarea cazului persoanei acuzate

Model

Vă rugăm să aveți în vedere că nu toate măsurile prezentate în această listă sunt necesare în fiecare situație și că acestea nu trebuie aplicate neapărat în ordinea indicată. Lista de verificare trebuie completată, în funcție de responsabilitățile fiecăreia, de către Delegata pentru salvgardare și Superioara provincială/regională/locală.

Listă de verificare pentru gestionarea cazului persoanei acuzate

1. Îngrijirea și sprijinirea persoanei acuzate

Acțiune	DA/NU – Motive	Semnătura, data și funcția
Retragerea persoanei acuzate din activitatea apostolică		
Mutarea persoanei acuzate într-o altă comunitate, dacă este cazul		
Asigurarea sprijinului necesar persoanei acuzate		
Stabilirea și semnarea Planului de siguranță		
Adoptarea măsurilor corespunzătoare în cazul în care persoana acuzată a decedat		
Oferirea de sprijin familiei și prietenilor persoanei acuzate		
Oferirea de sprijin comunității din care persoana acuzată a fost mutată, dacă este cazul		
Oferirea de sprijin persoanelor din mediul în care a avut loc abuzul		

2. Raportarea obligatorie

Acțiune	DA/NU – Motive	Semnătura, data și funcția
Raportarea sesizării/sesizărilor către Poliție sau autoritățile civile competente		
Informarea Superioarei provinciale/regionale/locale sau a Superioarei generale		
Informarea Delegatei pentru salvgardare		
Organizarea unei întâlniri a Echipei/Comisiei pentru salvgardare		
Informarea altor instituții sau persoane competente, după caz		
Asigurarea unei evidențe și documentări riguroase a cazului		
Desemnarea unei persoane de legătură cu Poliția		
Inițierea și suspendarea investigației preliminare canonice		
Solicitarea consultanței în drept canonic		
Solicitarea consultanței juridice		
Informarea societății de asigurări		
Informarea Episcopului și/sau a responsabilului diecezan pentru salvgardare		

3. Comunicarea

Acțiune	DA/NU – Motive	Semnătura, data și funcția
Pregătirea unei declarații pentru mass-media		
Desemnarea unei persoane responsabile de relația cu mass-media		
Comunicarea cu comunitatea, dacă este cazul		
Comunicarea cu Provincia/Regiunea, dacă este cazul		
Alte comunicări necesare		

4. Planificarea etapelor următoare

Acțiune	DA/NU – Motive	Semnătura, data și funcția
Implicarea unui avocat sau a unor avocați		
Analizarea posibilității acordării unor compensații financiare		
Desfășurarea unui eventual proces în instanță		
Reluarea investigației preliminare canonice		